

15. Pentru creștinii care au fost sclavi (6:1-2)

6:1-2: Toți cei care sunt sub jugul robiei să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău. 2 Iar cei, care au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască sub cuvânt că sunt „frați“, ci să le slujească și mai bine, tocmai fiindcă cei care se bucură de binefacerile slujbei lor sunt credincioși și preaiubiți. Învăță-i pe oameni aceste lucruri și spune-le apăsător.

Pavel i-a scris deja lui Timotei cum trebuie să îndrume diferitele grupuri de oameni și diferiții oameni în diferitele situații din biserică la o stare corectă de creștini: bărbații în vârstă și bărbații tineri, femeile în vârstă și femeile tinere (1 Tim. 5 și urm.). După ce a vorbit pe larg despre „văduvele bisericii“ și reprezentanții bisericii, el ajunge acum să vorbească despre posibil numeroșii sclavi din biserică; printre aceștia se aflau în mod sigur și bărbați în vârstă și mai tineri, femei în vârstă și tinere și poate că unul sau altul deținea și o funcție în biserică.

15.1 În vremea aceea existau numeroși sclavi în întregul Imperiu Roman

15.1.1 Oamenii ajungeau în moduri diferite în această situație: în vremea aceea, dacă un om ajungea să aibă datorii – chiar fără să fie din vină proprie –, pentru a-și recupera banii creditorii puteau „să pună mâna” nu numai pe averea omului, ci – cum s-ar zice – și pe „persoana” lui. Prin urmare, omul devenea sclav, eventual era vândut în piața de sclavi; prețul de cumpărare, care era plătit pentru el, era în funcție de munca pe care se aștepta că avea s-o presteze în viitor – după vârstă, sănătate, vrednicie etc. Alții erau prizonieri de război; războaiele romane slujeau, printre altele, și pentru prinderea de sclavi: băieții și fetele erau luați din țara respectivă și ajungeau la târgul de sclavi. Prin aceasta erau și finanțate în mare măsură războaiele; oamenii tineri făceau parte din pradă. În mod frecvent erau căsătoriți în starea de sclavi, în casa sclavilor cu femei, respectiv bărbați care erau sclavi și ei; în acest caz, și copiii lor erau sclavii respectivului stăpân. În felul acesta, în vremea aceea mulți oameni se nășteau sclavi.

15.1.2 Sclavii erau „iobagi”; erau proprietatea stăpânilor lor, la fel ca un animal de casă sau un obiect oarecare; și schimbul de proprietăți se făcea în mod corespunzător. Ocazional se ajungea la răscoale de sclavi; ei vroiau să se elibereze singuri, ca de exemplu în vremea lui Spartacus (73 î.Cr.) – însă prin aceste răscoale situația lor nu se îmbunătățea, dimpotrivă. În rest, ei învățau mai degrabă din experiență că „șiretenia este arma celor slabi”; mulți încercau să-și atingă scopurile cu minciună și viclenie; de asemenea, pentru același scop se dedau chiar și la unele nelegiuiri.

15.2 Iar acum, mulți sclavi au devenit creștini

15.2.1 Prin aceasta, ei erau „sloboziți ai Domnului” (1 Cor. 7:22), adică erau eliberați de păcat, de Satan și de judecata veșnică și erau acum liberi pentru Domnul lor Isus Cristos, pentru Dumnezeu. Acum își aveau marea demnitate și cinste,

noblețea minunată, viitorul slăvit: ca și copii ai lui Dumnezeu, ca și „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos” (Rom. 8:17). Cu Isus Cristos ei erau deci părtași la tot ce este, are și face Dumnezeu în veșnicie. Așa au fost biruite sentimentele lor de inferioritate, deznădejdea lor, amărăciunea lor; nu mai erau fără viitor, ca ceilalți sclavi. Ca unii care credeau în Cristos, ei știau „că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Rom. 8:18). „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd” (2 Cor. 4:17 și urm.).

15.2.2 Acum, ei nu vroiau în starea lor de sclavi nimic altceva, decât să-L slujească pe Domnul lor Isus Cristos din recunoștință și dragoste și ceea ce era de făcut, să facă pentru El. În acest sens le-a scris apostolul Pavel sclavilor din Colose: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Col. 3:23). Aceasta includea și faptul ca ei să-și dea toată silința și față de stăpânii lor pământești, dar tot astfel, ca ascultarea lor de oameni să-și aibă limitele în voia și porunca lui Dumnezeu: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Fapte 5:29).

15.3 Nu mai sunt sclavi, ci oameni liberi

Ba chiar mai mult: prin ceea ce făceau, sclavii vroiau să fie martori ai Domnului lor Isus Cristos, ai Dumnezeului viu, înaintea stăpânilor lor pământești.

15.3.1 Așa scrie Pavel aici: *Toți cei care sunt sub jugul robiei – ca animalele de tracțiune sau de povară – să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea* (v. 1). Aceasta se extindea până în cel mai mic gând; erau excluse și mânia din inimă și amărăciunea în gândire. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, care trăiește în cei care cred în Cristos (Ioan 7:39; Ef. 1:13) și-i face copiii lui Dumnezeu (Rom. 8:14-17), nu locuiește în noi împreună cu mânia și amărăciunea.

15.3.2 Scopul urmărit prin aceasta era *ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău*. Sclavii creștini nesupuși, care nu se mai încadrează în nici o ordine și care nu mai vor să poarte poveri, ar fi fost o mărturie rea pentru Domnul lor Isus Cristos, pentru Dumnezeu viu, pentru Evanghelie – atât înaintea Domnului lor, cât și înaintea celorlalți creștini. S-ar fi spus: „Nu mai sunt buni de nimic!“ Dar sclavii, care prin viața lor de creștini s-ar fi schimbat în așa măsură, încât de acum vroiau pe toată linia să le ușureze viața stăpânilor lor și celorlalți sclavi, erau o mărturie bună, o invitație la Dumnezeu; îi făceau pe toți curioși față de Evanghelie, de Isus. Cât de mult vor fi contribuit acești sclavi credincioși, pe calea sfințirii, care-L slujeau simplu pe Domnul lor, că în ciuda persecuției pe parcursul următoarelor secole Evanghelia s-a răspândit foarte mult în întregul Imperiu Roman!

15.3.3 Deja în VT ni se relatează despre un exemplu frumos de statornicie corectă în credință în starea de sclav (2 Împ. 5:1 și urm.): o fetiță israelită a fost luată de hoardele războinicilor prădători sirieni și a ajuns ca sclavă în casa căpeteniei oștirii Siriei, Naaman. După un timp, nu numai fetița fără patrie și fără nici un viitor a avut dimineța ochii roșii de plâns, ci și soția lui Naaman: soțul ei avea lepră. Însă fetița nu s-a bucurat în ascuns: „Așa le trebuie!“, ci mânăta de mila față de acești bieți oameni, ea a devenit un martor al Dumnezeului viu și al prorocului Lui, Elisei: „Oh, dacă domnul meu ar fi la prorocul acela din Samaria, prorocul l-ar tămădui de lepra lui!“ (2 Împ. 5:3). Așa a devenit ea într-un mod minunat o binecuvântare pentru familia aceea.

15.3.4 Sclavia este abolită, însă există și astăzi oameni în situații extrem de nenorocite, de disperate, în dependență înjositoare de oameni, pe tot pământul, chiar și la noi: la locurile de muncă, în căsnicii și familii etc. Și ei există și în închisori și lagăre de muncă, în care creștinii sunt închiși din pricina credinței și a slujirii lor. Și când va începe pe deplin perioada finală a răului, atunci în mod sigur nu puțini din cei care cred în Isus va trebui să se aștepte că și situația lor va fi de acest fel (cf. Matei

24:9); ceea ce au făcut deja puterile mondiale roșii și maronii în secolul nostru a fost deja o mostră în această privință. Ceea ce a scris apostolul Pavel aici este și pentru acest caz o indicație bună, la fel și ceea ce mai conține NT în această privință, scris de Pavel și Petru (Ef. 6:5-9; Col. 3:22-4:1; 1 Petru 2:18-25).

15.3.5 Trebuie creștinii, care sunt fără drepturi și fără libertate, să se elibereze singuri și trebuie biserica lui Isus Cristos să-i instruiască pentru aceasta? Ce-i drept, NT ne învață și să intervenim, din dragoste pentru alții (cf. scrisorii către Filimon); aceasta include cazul că oamenilor li s-au luat drepturile. Însă nu se oferă un motiv pentru cei fără drepturi, să-și facă singuri dreptate, ci acești oameni sunt învățați să treacă cu bine examenul în care au ajuns prin faptul că li s-au luat drepturile; mai mult: ca în această situație să devină o binecuvântare pentru alții, în special o mărturie spre slava lui Dumnezeu, Tatăl, o mărturie care să arate măreția și dragostea lui Isus.

Este periculos, când biserica lui Isus Cristos vrea să schimbe sarcinile care îi revin de la Domnul ei și Cuvântul Lui. După Cuvântul lui Dumnezeu, biserica nu are o agendă proprie, ci ea este „trup“, adică instrument al Domnului ei pentru sarcina care i-a fost dată de Tatăl, „să caute și să mântuiască ce era pierdut“ (Luca 19:10; Ef. 1:23). În toate acestea, Isus Cristos „este același, ieri, și azi, și în veci“ (Evrei 13:8) și El face ieri și azi același lucru, pentru că omul are ieri și azi aceleași nevoi. Întrebarea, cui permite biserica să-i stabilească sarcina, de la cine preia o agendă – de la Isus Cristos sau de la „ordinea de zi a lumii“ –, decide cine este Domnul ei, „Dumnezeul“ ei, dacă vrea să-i aparțină lui Cristos sau Anticristului. Ce-i drept, este bine dacă și ea intervine pentru oamenii fără drepturi; de intervenție ține în primul rând și aceasta: să motiveze, ca ei înșiși să-și facă dreptate cu toate mijloacele – posibil chiar în alianță cu cercuri ideologice ateiste.

15.4 Viața nouă

Pavel continuă: *Iar cei, care au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască sub cuvânt că sunt „frați“, ci să le slujească și*

mai bine, tocmai fiindcă cei care se bucură de binefacerile slujbei lor sunt credincioși și preaiubiți (v. 2).

15.4.1 Pavel reține cazul, care în vremea aceea apărea tot mai frecvent (cf. scrisorii către Filimon), că stăpânii sclavilor deveneau credincioși. Dacă un astfel de om vroia cu adevărat să fie un ucenic al lui Isus și dacă vroia să se lase transformat prin Duhul Lui după voia și plăcerea Lui, atunci intervenea marea schimbare: el se dedica și sclavilor lui cu dragostea lui Cristos, se punea în situația lor, așa cum s-a pus Cristos în situația noastră și se îngrijea ca și ei să poată trăi. Din aceasta reieșea poate și o meditație comună, cum se putea face totuși lucrul cel mai bun din starea de fapt a relațiilor și a ordinii legale.

15.4.2 Și sclavii necredincioși observau în mod sigur repede schimbarea. Și poate că unii se gândeau: „Ei bine, ăsta vrea să ajungă în cer; aceasta, după cum știm, presupune, printre altele, că trebuie să-și confirme răbdarea. Așa că vom fi atât de buni și-i vom da ocazia s-o facă. Pentru aceasta ar trebui de fapt să ne fie recunoscători“. Pe scurt: se poate ca unii să fi abuzat eventual de evlavia omului. Desigur, omul a devenit însă și pentru unii din sclavii lui o invitație profund motivatoare la Isus.

15.4.3 Iar acum, Pavel le scrie sclavilor de asemenea veniți la credință și care muncesc în casa unui astfel de om, iar Timotei trebuie să le transmită mesajul: *Iar cei, care au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască sub cuvânt că sunt „frați“, ci să le slujească și mai bine, tocmai fiindcă cei care se bucură de binefacerile slujbei lor sunt credincioși și preaiubiți*. Ei nu trebuie deci să abuzeze în mod neînțeles de transformarea produsă în stăpânul lor, de faptul că se poartă frățeste față de ei și-și dă silința să le facă bine tuturor, în primul rând lor, sclavilor lui. Ei trebuie cu atât mai mult să-și îndeplinească sarcinile cu mai multă loialitate, cu mai multă implicare, mult mai conștienți de responsabilitatea lor. Numai așa se puteau întâlni și se puteau privi în ochi cu adevărat ca frați: la rugăciunea de dimineață, în timpul zilei la muncă, seara la părtășia în rugăciune de la sfârșitul zilei și în special la serviciul religios al bisericii; poate că

unul din sclavii mai în vârstă, căruia i se dădea cuvântul, făcea parte dintre cei care slujeau împreună în serviciul religios.

15.4.4 Lucruri corespunzătoare sunt valabile și în vremea noastră, în care în întreprinderi se întâlnesc, trăiesc și lucrează adesea împreună oameni credincioși în poziții foarte diferite. Ei trebuie să se ia reciproc în serios în calitatea lor de creștini, chiar dacă în întreprindere au poziții și sarcini foarte diferite și la fel când sunt acasă în diferite biserici, pentru ca aceasta să poată avea loc în mod natural și sincer-frățeste. Și dacă și mijlocesc unii pentru alții, atunci în mod sigur li se va da în plus și tact, înțelepciune și dragoste pentru aceasta, prin Duhul lui Dumnezeu. Iar în felul acesta vor deveni în mod cert și o mărturie, o invitație la Isus înaintea colegilor lor necredincioși.

15.5 Încheiere

Învață-i pe oameni aceste lucruri și spune-le apăsător! Încheie Pavel acest pasaj. Prin toate acestea vrem să lăsăm noi în primul rând să fim învățați, însă să-i călăuzim și pe alții cu atenție și clar din perspectiva Cuvântului lui Dumnezeu, cu vorba, fapta și exemplul.

Studiu biblic despre 1 Timotei 6:1-2

1. Introducere

În ultimul război, un bărbat trecut de prima tinerețe, un creștin, a ajuns prizonier și a fost repartizat ca ajutor unei familii cu copii, care avea o prăvălie, în țara care a câștigat războiul. El avea experiență în domeniul respectiv și era foarte talentat. Bărbatul a vrut și în această situație să arate că este creștin și s-a gândit la cuvintele scrise în NT pentru sclavi, în special la Col. 3:23: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru

oameni“. A încercat să dea ce avea mai bun și și-a câștigat atât de repede încrederea soților, încât uneori plecau în călătorie și lăsau în grija lui casa, prăvălia și chiar și copiii; aceștia îi aminteau foarte mult de proprii lui copii și le dăruia atenția, dragostea și înțelegerea pe care în vremea aceea nu le putea dăruia propriilor lui copii. Cu oamenii, a căror limbă o învățase foarte bine, a ajuns tot mai mult să vorbească și despre probleme de credință. În mod clar, ei erau deschiși pentru aceasta. Acum, bărbatul a vrut cu atât mai mult să se arate loial și smerit, ca nu cumva să șteargă impresia despre Cuvântul lui Dumnezeu.

Unde suntem și noi într-o situație în care putem să învățăm despre cuvinte ca cele din pasajul nostru biblic? Unde am fost într-o asemenea situație și nu ne-am dovedit vrednici în sensul acesta, astfel încât acest pasaj biblic este pentru noi un prilej de pocăință și de rugăciune pentru iertare?

2. Întrebări pregătitoare

Care era poziția sclavilor în vremea aceea (cf. scrisorii către Filimon)? Ce înălțare era pentru sclavi, dacă prin credință deveneau acum copiii lui Dumnezeu? Care era acum poziția lor față de stăpânii lor cu scopul de a fi și prin aceasta martori ai Dumnezeului viu, ai Domnului Isus Cristos? Cum era corectă atitudinea lor față de stăpânii lor în cazul în care și aceștia erau creștini?

3. Tema

Viața de creștin în cotidian, chiar și în poziții de subordonare.

4. Structura

- Situația sclavilor din vremea aceea.
- Ca și creștin, și un sclav își avea libertățile, demnitatea, cinstea, speranța lui.

- Noua atitudine a sclavilor – de acum credincioși – față de stăpânii lor – scopul comportamentului lor.
- Cazul special, în care și stăpânii erau creștini.
- Prin propovăduire și consiliere spirituală, cei subordonați și cei în poziții înalte trebuie să fie îndrumați la o viață corectă de creștin în cotidian, în situația lor (v. 2b).

5. Încheiere

Mulți oameni nu citesc astăzi Biblia. Ei nu dau curs nici invitațiilor – oricât de bune și de impresionante – la serviciile de evanghelizare. Însă pe creștini și comportamentul lor le „citesc“. Iar Scriptura spune despre toți credincioșii: „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Cristos, scrisă... cu Duhul Dumnezeului celui viu“ (2 Cor. 3:3). Aceasta trebuie, poate și are voie să se arate și la locul de muncă al fiecăruia, indiferent dacă este într-o poziție subordonată sau sus-pusă. Cum stau lucrurile cu noi? Ar trebui să discutăm mai mult despre aceasta în bisericile, cercurile și părtașiile noastre, să ne împărtășim mai mult întrebările, dificultățile și experiențele, să ne sensibilizăm conștiința și în special să ne rugăm unii pentru alții.

16. Învățătura mincinoasă și atitudinea greșită față de bani (6:3-10)

6:3-10: Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos și de învățătura care duce la evlavie, 4 este plin de mândrie și nu știe nimic, ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, 5 zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavie este un izvor de câștig. Ferește-te de astfel de oameni. 6 Negreșit, evlavie însoțită de mulțumire este un mare

câștig. 7 Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. 8 Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. 9 Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poște nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. 10 Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor și unii, care au umblat după ea, au răătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.

16.1 Sarcina credincioșilor

Cuvintele premergătoare sunt: „Învăță-i pe oameni aceste lucruri și spune-le apăsător!” (v. 2b). În general, aceasta înseamnă: Cheamă-i pe oameni pe calea uceniciei lui Isus, îndrumă-i pe cei veniți la credință să meargă pe această cale, indiferent care sunt circumstanțele din viețile lor și fă tot ce stă în puterea ta pentru a-i menține pe această cale. Aceasta înseamnă în biserica lui Isus „a învăța” și „a îndemna”. Așa le-a spus Pavel odată prezbiterilor bisericii din Efes, când s-a despărțit de ei: „Zi și noapte n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi” (Fapte 20:31). Aceasta era acum sarcina lui Timotei în aceeași biserică din Efes (1 Tim. 1:3). Această „învățare” și „îndemnare” este sarcina tuturor credincioșilor. Așa scrie Pavel: „Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții...” (Col. 3:16).

Calea lui Israel din Egipt în țara promisă este folosită mereu în NT ca simbol pentru calea creștinilor, de la chemarea lui Isus: „Vino și urmează-Mă!”, până la ținta minunată (1 Cor. 10:1-11; Evrei 3;4). Prin acest simbol devine clar în unele privințe ce înseamnă pentru biserica lui Isus să rămână corect pe calea ei spre mântuire și unde amenință aici pericole:

Pe calea spre țara promisă, Israel l-a urmat pe Moise, biserica nou-testamentală îl urmează spre ținta minunată pe Domnul răstignit și înviat (cf. Deut. 18:15; Matei 4:19; 9:9; 1 Petru 2:21; Evrei 12:1 și urm.). Pentru această cale a uceniciei este cu atât mai valabil: „Iată drumul, mergeți pe el! Să nu vă abateți la dreapta sau la stânga” (Is. 30:21). Da, despre aceasta este vorba la „învățarea” în biserica Domnului nostru, ca oamenii să recunoască ce au în Isus, ca să I se încredințeze Lui și să-L urmeze,

cu gândirea, vorbirea și fapta. Și despre aceasta este vorba la „sfățuirea” în biserica lui Isus, ca cei care au pornit și au pășit pe cale în urma lui Isus acum să și continue să-L urmeze, în marile decizii și în micile probleme cotidiene ale vieții. La aceasta se invită, se atrage, se încurajează, se provoacă, se îndeamnă; toate aceste sensuri le are cuvântul din textul original, pe care îl avem tradus aici prin „îndemn, sfat”. Pavel a vrut deja în întreaga sa scrisoare să-l ajute pe colaboratorul său și într-un anumit sens urmașul său Timotei, ca și el să practice corect această „învățare” și „îndemnare”, unde este pus acum și unde va fi pus în viitor.

16.2. Învățătura greșită

Dacă învață cineva pe oameni învățatură deosebită ... (v. 3a) – acest lucru trebuie deci luat în calcul: că există și dintre aceia care „învață” altfel.

16.2.1 Deja în călătoria prin pustie a lui Israel au existat dintre aceia, care le-au recomandat celorlalți părăsirea căii indicate de Dumnezeu. Ei au vrut să-i atragă să plece, cum s-ar zice, la „stânga”, la „stânga-mprejur”: evident, spre lume. Au vrut să-și ia concediu de la Dumnezeu și de la poruncile Lui și să serbeze împreună cu moabiții o sărbătoare idolatră desfrânată (Num. 25); în spatele acestor planuri se afla vicleanul Balaam, care a vrut să ducă poporul lui Dumnezeu în păcat (Num. 31:16; cf. Apoc. 2:14). Da, unii din Israel au vrut chiar să se întoarcă înapoi în Egipt și la „oalele cu carne” (Exodul 16:3; Num. 11:5; 14:2-4). Altă dată, cei care duceau poporul Israel la erezie, au pretins că au o mare credință și au vrut deja atunci să pătrundă nerăbdători în țara promisă (Num. 14:40-45); însă și această încercare a fost o părăsire a căii lui Dumnezeu, de data aceasta cum s-ar spune la „dreapta” și aparent „înainte”. În fiecare caz însă, părăsirea căii lui Dumnezeu a avut drept consecință că cei, care se făceau astfel vinovați, au murit în pustie (cf. 1 Cor. 10:5).

16.2.2 Existau evident și în biserica lui Isus – deja atunci, în acele prime decenii ale existenței ei – din aceia, care *învățau*

altfel decât Pavel, Timotei și toți adevărații martori ai Evangheliei, cu învățătura și îndemnarea ei. Ei înșiși nu rămâneau la Cuvântul și calea lui Isus și vroiau să-i abată și pe alții de la Cuvântul și calea Lui.

16.2.3 Isus le-a vestit ucenicilor Săi apariția unor astfel de oameni deja la începutul lucrării Sale. Așa i-a avertizat El: „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori“ (Matei 7:15). Ei se prefac deci că sunt și ei oițe ale Bunului Păstor, dar aceasta este numai o deghizare. În realitate, ei fac afacerile marelui „lup“, ale vrăjmașului (cf. Ioan 10:11 și urm.; 1 Petru 5:8); în gura lui vor ei să-i ducă pe oameni, mai ales pe cei care au venit deja la Isus. Pentru ultima parte a drumului bisericii Sale, cu puțin înainte de revenirea Sa, Domnul nostru vestește „mulți proroci mincinoși“ (Matei 24:11). Cu toții vor să-i scoată din nou pe cei care-L urmează pe Isus din părtășia și ucenicia Lui, ca să nu ajungă împreună cu El la ținta minunată. Satan nu se bucură de mântuirea lor. În vremea aceea, el va arunca în luptă ultimele rezerve, pentru că „știe că are puțină vreme“ (Apoc. 12:12; cf. Apoc. 16:13-16; 19:19-20:3). Tocmai când evenimentele esactologice se acutizează, este valabil cu atât mai mult să se țină seama de îndemnul lui Isus: „Păziți-vă de proroci mincinoși!“ (Matei 7:15).

16.2.4 Despre oamenii, care învață *deosebit*, Pavel spune aici că ei nu rămân la *cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos și la învățătura care duce la evlavie* (v. 3b). Ei nu rezistă la Cuvântul minunat al Dumnezeuului nostru, la „acest dar nobil“. Și ei nu vestesc Cuvântul care ne duce la Isus, la credința în El, care ne pune pe calea uceniciei Lui și ne menține pe ea, pe calea spre mântuirea veșnică, Cuvântul prin care Dumnezeu lucrează la mântuirea noastră pe calea spre țintă și prin care ne duce la alți oameni, pentru ca și ei să aibă parte de mântuire, pentru timp și veșnicie.

Ei nu rămân la *învățătura care duce la evlavie*: ei nu rămân la învățătura care-i arată omului corect cine este Acela în care trebuie să creadă și care-l îndrumă să stea cu adevărat în cre-

dința vie în Isus, în încrederea în El, în dedicarea față de El, într-o relație permanentă cu El, în întreaga ascultare a credinței în viața de zi cu zi, astfel încât „Cristos să ia chip în noi“ (Gal. 4:19), pe scurt: în *evlavie* (cf. 1 Tim. 4:7 și comentariul aferent).

16.3 Cum este cel care învață altfel?

16.3.1 Pavel răspunde în v. 4a: *Este plin de mândrie ...*: el pare plin de Duh, dar este umplut numai cu aer, „plin de fum“ (traducere ad litteram). El este infectat de Satan. Acesta este un duh extrem de mândru; pentru el a fost prea puțin să fie un înger sus-pus subordonat lui Dumnezeu. El a vrut să devină Dumnezeu, a vrut „să fie ca Dumnezeu“; și tocmai cu acest duh i-a infectat pe oameni și într-un mod deosebit pe cel care învață altfel, care pune deoparte Cuvântul neprețuit al lui Dumnezeu și în locul lui pune propriile gânduri (cf. Gen. 3:5; Iuda 6).

16.3.2 *...și nu știe nimic*: „S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit“ (Rom. 1:22). Cine-i întoarce spatele lui Dumnezeu, Cuvântului Său, pe care El ni l-a descoperit nouă, oamenilor, acela nu știe nimic, absolut nimic; nu poate ști nimic, de exemplu despre originea, ținta, scopul vieții noastre și cum ajunge viața noastră la o adevărată împlinire în timp și veșnicie: numai în Cristos și așa în Dumnezeu. Ceea ce omul pretinde aici că este marea lui „știință“ (1 Tim. 6:20), nu este nimic altceva decât o „reflectare“ amăgitoare din goliciunea, din pustiu sufletului lui, nu este nimic altceva, decât o „lumină răătăitoare“, care-l atrage pe el și pe alții la pierzare.

16.3.3 *...ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte*: pentru că nu vrea să vadă adevărul pe care Dumnezeu ni l-a revelat în Cuvântul Său, nu mai poate să-l vadă; el devine orb pentru adevăr (cf. Ioan 9:39; Rom. 1:21; 2 Cor. 4:4; Ef. 4:18). De aceea el poate doar să transforme totul în întrebări, în probleme, să se îndoiască de tot, să pretindă că totul este îndoielnic, să toarne peste tot acidul scepticismului său, care distruge, descompune tot. În tot acest timp, i se pare că este foarte deștept și spiritual, comparativ cu ceilalți. Însă acest

fel de „intelectualism“ îl face pe om sărac și gol, „îl îndepărtează de țintă“ (M. Claudius) și distruge și părtășia cu alți oameni. La început, veșnicele discuții, care sunt purtate cu oricine și la fiecare ocazie, par jocuri spirituale; însă mai devreme sau mai târziu, ele devin certuri aprige.

16.4 Neînțelegerile

Cu aceasta am ajuns deja la punctul următor, despre care vorbește Pavel aici: Unde duc toate acestea? El răspunde: Din acestea *se naște pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de câștig* (v. 4b-5).

Pizma: omul nu se bucură de nimic de ce are celălalt, în special nu se bucură de succesul celui alt. *Certurile*: controversale duc la dușmănie. *Clevetirile*: în focul luptelor de cuvinte se uită orice frică de Dumnezeu, de Cuvântul Său și tot ce este sfânt pentru celălalt. *Bănuielile rele*: celălalt este acuzat de motive rele, murdare, aroganță, intenții de îmbogățire etc. *Zadarnicele ciocniri de vorbe*: se formează grupuri care se războiesc permanent. Biserica este dezbinată. Sunt *oameni stricați la minte*: sunt ei înșiși dezbinați în lăuntrul lor. *Lipsiți de adevăr*: adevărul se poate găsi în final numai la Cel care este El Însuși Adevărul, la Isus Cristos (Ioan 14:6); prin faptul că renunță cu mândre la adevăr și cred că își sunt atotsuficienți, ei se amăgesc singuri, iar prin faptul, că le promit altora că le vor dau ceva mai mare, mai inteligent decât Cuvântul lui Dumnezeu și-i îndepărtează de Isus, ei îi jefuiesc și pe aceștia.

Cred că evlavia este un izvor de câștig, o „afacere“, o „modalitate de a face rost de bani“: nu este suficient că îi jefuiesc de adevăr pe cei pe care-i amăgesc, ei îi mai „jefuiesc“ și de bani și bunuri. Ei le schimbă oamenilor lucrurile autentice pe cele neautentice, cunoștința adevărată și evlavia pe bijuterii de aur aparente, pe jafuri fără valoare; însă nu numai atât, ci ei mai acceptă să fie și bine plătiți pentru aceasta; ei au pretenții mari. Domnul nostru le spune ucenicilor Săi: „Fără plată ați primit, fără plată să dați“ (Matei 10:8). Ei, în schimb, trag concluzia cu șiretenie: Oamenii nu prețuiesc ceea ce nu-i costă nimic; de

aceea un lucru trebuie făcut mai întâi să pară atrăgător și apoi trebuie să se ceară mult pe el. Abia atunci prețuiesc oamenii lucrul respectiv.

16.5 Înțelegerea corectă

Ce este comparativ cu aceasta înțelegerea corectă a evlaviei? Pavel scrie:

16.5.1 *Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig* (v. 6). Da, evlavia este un câștig, un mare câștig. Pentru cei care cred în El, Dumnezeu Însuși este „partea și paharul“ lor (Ps. 16:5). Și o dată cu Sine, cu Fiul Său preaiubit, El ne dăruiește tot (Rom. 8:31 și urm.): iertarea păcatelor noastre, pacea Sa, Duhul Său, care este în noi viața nouă din Dumnezeu, calitatea de copii ai lui Dumnezeu, autoritatea pentru slujire, marea nădejde sigură. Și El Se îngrijește mereu și de nevoile noastre exterioare, tocmai atunci, când Îl iubim, când gândim și lucrăm împreună cu El; este vorba de „toate aceste lucruri“ care ne revin (Matei 6:33). În orice caz, avem voie să-I cerem și pâinea de toate zilele (Matei 6:11).

Ce-i drept, aceia dintre credincioși, care sunt însărcinați de biserică cu o slujbă cu normă întreagă și de aceea nu-și pot câștiga pâinea în altă parte, pot să primească o plată modestă, căci Domnul nostru spune: „Vrednic este lucrătorul de plata sa“ (Luca 10:7). Însă dacă este să fim cinstiți, acești slujitori ai lui Isus nu strâng bogății. Dacă primesc mai mult decât au nevoie pentru o viață modestă și pentru îngrijirea familiei lor, atunci mai bine dau surplusul mai departe, în special pentru răspândirea Evangheliei și pentru slujba dragostei față de cei nevoiași, decât să strângă mulți bani pentru eventuale perioade de lipsuri.

16.5.2 Pavel scrie în orice caz: *Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns* (v. 8). Și: *Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea* (v. 7). Bătrânii au spus: „Ultima haină nu are buzunar“. Celui, care adună bani și averi în această lume, iar în acest timp uită de Dumnezeu și binefacerea de dragul și spre slava Lui, i se va spune odată: „Nebunule, chiar în noaptea aceasta îți

se va cere sufletul, iar lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?“ (Luca 12:20). Tocmai pentru că Iov a rămas conștient – în ciuda averii lui –, că așa cum a intrat gol în lume, așa va părăsi odată lumea, el a putut să spună totuși încrezător și liniștit la pierderea averii lui: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie Numele Lui binecuvântat în veci!“ (Iov 1:21). Mai târziu, Dumnezeu i-a dat din nou lui Iov peste toate așteptările (Iov 42:10,12). Da, cine are *deajuns* în slujba lui Isus, cine trăiește modest într-o vreme, în care majoritatea au pretenții mari, cine lasă în schimb ca orizontul întregii lui vieți și lucrări să fie umplut de cauza lui Dumnezeu, acela trăiește experiența că Dumnezeu îi dă daruri spirituale din belșug și îi poartă de grijă și în exterior, mai mult decât cere sau gândește el (cf. Matei 6:33).

16.6 Ce se întâmplă cu cei care fac din evlavie o „afacere“?

16.6.1 Pavel scrie: *Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită* (v. 9a): Iacov scrie că un om ajunge să fie ispitit „când este atras de pofta lui însuși și momit“ (Iacov 1:14). Vrajmașul vrea să ne scoată cu viclenie pe noi, oamenii, din ceea ce este adevăratul nostru mediu de viață, din părtășia cu Isus și din ucenicia Lui, din ceata celor care-L urmează spre viața veșnică, așa cum un pescar scoate peștii din apa clară a râului, din mediul lor de viață. Diavolul, marele pescar, este, cum s-ar spune, un psiholog strălucit: el știe la ce reacționăm noi, oamenii, cu ce ne poate păcăli. De exemplu, pentru Absalom el a pus în undiță ca momeală o carieră abruptă, coroana de împărat dobândită deja, pentru Samson o femeie filisteană, pentru Acan „o placă de aur“ și pentru ei toți, aceste lucruri au însemnat pierzarea (2 Sam. 15-18; Jud. 14-16; Iosua 7:21).

Pentru oamenii, care „vor să se îmbogățească cu orice preț“, vrajmașul atârână în undiță „o placă de aur“. La unii oameni încearcă altceva: dacă nu cu bani, atunci cu importanță, chiar și importanță printre oamenii evlavioși, în biserica lui Isus. Desigur, nimeni nu poate să fie aici sigur pe sine (1 Cor. 10:12). Fiecare trebuie să se întrebe, ca ucenicii lui Isus în seara dinaintea morții Lui: „Nu cumva sunt eu?“ (Marcu 14:19).

16.6.2 ... *în laț* – tocmai prin legătura de vrajmaș, așa cum se zbate un pește în plasă sau, după ce a înghițit momeala, în cârligul undiței. Domnul nostru spune: „Oricine trăiește în păcat este robul păcatului“ (Ioan 8:34).

16.6.3 ... *și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare*: este totuși o „nebulă“, un lucru fără sens, dacă un om de 70 de ani încearcă să adune banii necesari pentru următorii două sute de ani de viață.

Poftele sunt și ele *vătămătoare*: ele nu numai că nu aduc nimic bun, ci au și urmări periculoase. Ioan scrie: „Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac“ (1 Ioan 2:17). Cu lumea este la fel cum a fost odinioară cu galerele, vasele cu vâslași și cu sclavii galerelor legați cu lanțuri de vas. Dacă galera se scufunda din cauza furtunii sau în toiul bătăliei, oamenii legați de ea erau inevitabil duși împreună cu ea la pierzare. Așa se va scufunda marea „galeră“, lumea aceasta și-i va duce inevitabil cu ea, la pierzare, pe cei, care s-au lăsat legați de ea de „stăpânul acestei lumi“ (Ioan 8:34; 12:31; 14:30; 16:11).

Ce înseamnă acum aici „a face voia lui Dumnezeu“? Domnul nostru spune: aceasta este voia, „lucrarea“ lui Dumnezeu, „să credeți în Acela pe care L-a trimis El“ (Ioan 6:29). Isus a venit pe marea galeră (Ioan 1:14; 1 Tim. 3:16). El ne cheamă (cf. Matei 9:9). Și când ne cheamă, nici toată puterea vrajmașului nu ne poate ține; funiile lui Satan se rup ca niște ațe (cf. Ioan 8:36). Dacă ne lăsăm chemați la Isus, dacă-I încredințăm viața noastră – adică, dacă credem în El – și-L urmăm, atunci El ne ia cu El la malul strălucitor, veșnic al lui Dumnezeu, atunci când viața noastră aici ia sfârșit (cf. Ioan 3:16; 14:1-3,19; Rom. 1:16); căci „cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac“. Așa mai este posibilă salvarea și pentru cei care, la fel ca Acan, au întins mâna după „o placă de aur“, pentru toți cei care s-au lăsat păcăliți de marele „pescar“, de vrajmaș.

16.6.4 Cine nu acceptă însă ajutorul, cine nu vine la Isus cu păcatele lui, ca să caute salvare, acela nu mai poate fi ajutat, acela rămâne legat de lume, de păcat și de Satan, ca urmare a

poftelor, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare; pentru un astfel de om, lucrurile își urmează cursul îngrozitor.

16.6.5 Lăcomia are efecte rele nu numai pentru omul respectiv, ci și pentru alții. Așa scrie Pavel mai departe: *Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor* (v. 10a). În lăcomia lui, un om poate să devină dur și nemilos, viclean și perfid, să-i înlăture pe alții fără menajamente, indiferent de ce simt ei apoi, ba chiar să calce peste cadavre.

Trebuie totuși să medităm: *Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor*, una dintre multele rădăcini: mândria este și ea o astfel de rădăcină.

16.6.6 Și creștinii pot să ajungă pe căi rătăcitoare: *Unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință* (v. 10b): din cauza acestei momeli, ei au „mușcat” la marele pescar. Și el i-a scos apoi din părtășia cu Isus și cu cei care-L urmează.

Și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri (v. 10c). Aceasta se va întâmpla în orice caz în pierzarea veșnică, însă adesea deja și acum, când un om își face mari griji și este zi și noapte neliniștit din pricina menținerii stării averii lui. Și dacă apoi omul își pierde averea, de exemplu, din cauza unei crize economice, cu ce mai rămâne el, după ce mai înainte și-a alipit inima în exclusivitate de averea lui?

Studiu biblic despre 1 Timotei 6:3-10

1. Introducere

Popoarelor, pe la care a trecut Israel în calea lui din Egipt spre țara promisă, li s-a făcut foarte frică de acest popor. Nu pentru că ar fi fost atât de puternic, ci pentru că avea un Dumnezeu atât de infinit de puternic, care l-a putut elibera chiar și din mâna primei forțe militare din vremea aceea, a Egiptului cu carele lui de război. Balac, împăratul unuia din aceste popoare, l-a însărcinat pe un cititor în

stele, pe Balaam, să blesteme poporul Israel, adică să-L îndepărteze pe Dumnezeu lui de el, astfel încât Dumnezeu să fie dușmanul lor, nu prietenul lor. Israel a tăbărit cu corturile sale în vale și Balac s-a urcat cu Balaam pe dealurile din jurul văii. Însă din nici o parte nu au putut să vadă toată tabăra lui Israel; Balaam nu a putut deloc să blesteme pe Israel. Mereu a trebuit să-i binecuvânteze; Dumnezeu cel viu nu putea fi îndepărtat de poporul Său. Însă după aceasta, Balaam, care vroia totuși să pună mâna pe răsplata mare care-i fusese promisă, i-a dat împăratului Balac un sfat de-a dreptul diavolesc: „Încearcă invers: dacă Dumnezeu nu poate fi îndepărtat de popor, atunci îndepărtează poporul de Dumnezeu; atunci vor fi slabi!” Așa că Balac și oamenii lui, care au fost dintotdeauna dușmanii lui Israel, s-au dus cu mare prietenie la Israel și i-au invitat la una din „frumoasele lor serbări nocturne de vară”, dar nu le-au spus că era vorba despre o sărbătoare idolatră, cu orgii și desfrâu canaanit. Și mulți din Israel s-au lăsat păcăliți și au vrut să-și ia puțin concediu de la Dumnezeu și de la poruncile Lui. Însă istoria nu s-a sfârșit bine, nici pentru bărbații din Israel, nici pentru Balaam, care prin lăcomia lui după răsplata murdară s-a încurcat într-o afacere periculoasă și pentru el, care l-a dus la pierzare (cf. Num. 25; 31:16).

Exact acesta este pericolul deosebit și pentru biserica nou-testamentală, în special când ținta nu mai este departe și marele „Balac”, Satan, încearcă totul ca să-i împiedice pe urmașii lui Isus să ajungă la țintă (cf. Apoc. 2:14; 12:12). În tot acest timp, cei care fac afaceri de tip Balaam, deci care vor să-i înșele pe oameni ca să-L părăsească pe Isus și calea uceniciei Lui, sunt oameni din „biserică”, aparent și ei creștini și încă deosebit de deștepți, care se pricep să-și susțină și să-și „vândă” cauza. Și dacă în tulburarea care se produce lucrurile sunt discutate și totul este pus la îndoială, atunci ei se dovedesc a fi niște combatanți extrem de bătaioși și plini de succes ai discuțiilor, împotriva cărora cu greu poate răzbi cineva. În plus, se lasă bine plătiți, nu de către cel care i-a însărcinat, de

marele „Balac“, ci de cei pe care-i duc în rătăcire, pe care-i îndepărtează de Isus, de adevărul Evangheliei și de ascultarea credinței. Și ei „învață“; „a învăța“ înseamnă „a duce pe calea cea bună“. Dar ei „învață altfel“, îi scot pe oameni de pe calea uceniciei lui Isus (cf. 1 Petru 2:21) și-i duc pe cealaltă cale, departe de Isus și prin aceasta la pierzare. Și ei înșiși se duc la pierzare și se „încurcă“ în special în dorința lor de a ajunge la bani și onoare. În felul acesta, ei sunt escroci escrocați.

2. Întrebări pregătitoare

Ce înseamnă a învăța corect? Cum devine învățătura greșită (v. 3)? Care este soarta celor care învață așa? Ce produce influența lor în biserică (v. 4 și urm.)? Unde ajung ei înșiși prin faptul că fac din pretinsa lor „slujbă în Împărăția lui Dumnezeu“ o „afacere bănoasă“?

Ce înseamnă evlavie autentică și care este în acest context atitudinea față de bani și avere (v. 6)?

3. Tema

Învățătura mincinoasă și atitudinea greșită față de bani.

4. Structura

- Ce este învățătura sănătoasă și ce este învățătura mincinoasă.
- Care este situația învățăturii mincinoase.
- Unde duce învățătura mincinoasă în biserică.
- Cum sfârșește calea celor care vor să facă din evlavie o modalitate de a câștiga mulți bani.
- Darul evlaviei adevărate pentru cei care se mulțumesc cu resurse modeste.

5. Încheiere

Isus vestește că înainte de revenirea Sa vor apare „mulți proroci mincinoși“ și că vor înșela pe mulți (Matei 24:11). Într-adevăr, astăzi există o mulțime de învățători și învățături noi. Aici trebuie să întrebăm: „Rămân“ acestea la „cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos“, la Cuvântul lui Dumnezeu, la Scriptură, la întreaga Scriptură, la afirmațiile ei de bază despre Domnul nostru? Trebuie să întrebăm: „Rămân ele la învățătura care duce la evlavie?“ Aceasta înseamnă: vor acestea să-i ducă și să-i țină pe oameni la Isus și într-o dedicare totală față de El? Este acesta „nervul“ întregii lor propovăduiri? Este acesta scopul lor? Sau în prim plan și în centru se află cu totul altceva? Îi obligă ei pe oameni să-i sprijinească în mod exagerat pe ei și „lucrarea“ lor? Într-o așa-zisă perioadă „postcreștină“, noi, ca și biserică a lui Isus, suntem puși în mod clar să luptăm pentru Evanghelie. Și trebuie să luăm în calcul faptul că și în spatele frontului, cum s-ar zice, apar „partizani“, oameni ai păcii, care se prefac că sunt de-ai noștri și care totuși zăpăcesc biserica lui Isus și-i și duc pe unii din ea pe calea rătăcirii. Trebuie să luăm în calcul faptul că vor veni „lupi în haine de oaie“, care se prefac că sunt și ei „oite ale Bunului Păstor“, ba chiar ajutoarele Lui și care totuși vor să-i ducă pe oameni în gura marelui „lup“ (Matei 7:15; Ioan 10:12).

17. Indicații finale și conclusive adresate lui Timotei (6:11-16)

6:11-16: Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavie, credință, dragostea, răbdarea, blândețea. 12 Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori. 13 Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor și

înaintea lui Cristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont, 14 să păzești porunca fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Cristos, 15 care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, 16 singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin.

... până la arătarea Domnului nostru Isus Cristos (v. 14): aceasta este marea țintă, orizontul veșnic al viitorului lui Dumnezeu, spre care duce calea uceniciei lui Isus, ziua mare și slăvită după noaptea lungă a istoriei omenirii (cf. Is. 60:1 și urm.). – Ce implică acest viitor măreț?

Cei care sunt ai Lui vor fi transformați și vor putea ieși în întâmpinarea Domnului care revine (1 Cor. 15:51; 1 Tes. 4:17).

După revenirea Sa, Isus va instaura Împărăția păcii și a dreptății Sale, într-o primă fază a atingerii țintei timp de „o mie de ani“, pe acest pământ vechi al nostru, căruia Dumnezeu îi va mai dărui astfel încă o perioadă minunată de împlinire – pământul, care a fost creat de Dumnezeu și pe care a fost ridicată crucea Domnului nostru (Apoc. 19:11-20:6; cf. Zah. 14:5b,9; Apoc. 21:1).

Dumnezeu va desăvârși lumea, va produce minunata reunificare dintre El și oameni și va birui toate urmările păcatului (Apoc. 21:1-5).

Ținta desăvârșirii va fi atinsă și de credinciosul individual: „Vom fi totdeauna cu Domnul“, „vom fi ca El“ și vom „domni“ împreună cu El (1 Tes. 4:17; 1 Ioan 3:2; Apoc. 22:5) și toate acestea în veșnicie.

Spre această țintă ne duce Domnul nostru. Acest orizont al viitorului îl avem înaintea noastră. Această speranță și certitudine ne determină prezentul. Aceasta ne impulsionează să nu ne lăsăm opriți de lucrurile neimportante și înșelătoare, ci să ne concentrăm cu atât mai mult asupra lucrurilor adevărate, singurele necesare, care ne ajută pe noi și pe alții pe calea spre țintă.

17.1 Așa îi scrie apostolul Pavel tânărului său confrate Timotei: „Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri!“ (v. 11a)

17.1.1 De care? Înainte a fost descrierea lucrurilor pe care marele pescar – Satan, care vrea să ne scoată din părtășia cu Isus și biserica Lui, din mediul nostru de viață – le pune multora înaintea ochilor, ca „momeală“ (v. 9). Timotei nu trebuie să se lase păcălit nici de bani, nici de importanță, nici de oferta unei existențe asigurate din punct de vedere economic, nici de onoruri și admirația din partea oamenilor; nu trebuie să „muște“ din nici una din aceste momeli. Și nici noi nu trebuie să „mușcăm“.

17.1.2 *Fugii!*: el trebuie să renunțe ferm la toate aceste lucruri, pentru ca ele să nu devină ispită. Aici, fuga hotărâtă este un act de curaj (cf. Gen. 39:12; Sir. 21:2). Dacă peștele ar fi plecat la timp de lângă momeală, Eva de lângă fructul oprit, David de lângă Bat-Șeba și de lângă gândul la ea, fascinația, vraja puterii amăgitoare ar fi fost biruită (cf. Gen. 3:6; 2 Sam. 11:2). – Isus ne face părtași la biruința Sa; putem să aruncăm în moartea Lui toate poftetele rele, de când El a biruit păcatul și pe Satan (1 Cor. 15:57; Gal. 5:24).

17.1.3 Timotei este interpelat ca și *om al lui Dumnezeu*. El a fost răscumpărat de Isus cu sânge și viață din robia păcatului și a lui Satan; conform legii din vremea aceea, efectul răscumpărării era că dreptul de proprietate asupra celui răscumpărat trecea asupra „răscumpărătorului“. Și ce a dobândit Isus, El a dobândit pentru Tatăl; El nu a vrut nimic pentru Sine; ultima carte a Bibliei spune: „Ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni...“ (Apoc. 5:9; cf. 1 Cor. 6:20). Iar dacă un om spune apoi din inimă „da“ și-și încredințează viața lui Isus Cristos și prin aceasta lui Dumnezeu, dacă se lasă călăuzit de Duhul lui Dumnezeu să facă acest lucru, atunci aceasta are pentru el un efect deplin (Ioan 3:16; Rom. 1:16). Ca și copil al lui Dumnezeu, el este transformat în natura Fiului întrupat, în natura lui Dumnezeu, a Tatălui (Matei 5:45,48; Gal. 4:19). Și el este

pus de Isus Cristos în slujire, „robul lui Dumnezeu“, „roaba lui Dumnezeu“, „colaboratorul lui Dumnezeu“ (cf. Matei 10:5 și urm.; Luca 1:38; 5:10; Rom. 1:1; 1 Cor. 3:9; Iacov 1:1). Așa a fost Timotei un *om al lui Dumnezeu*. Și așa putem să fim și noi.

17.2 *Caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea, continuă Pavel (v. 11).*

Caută...: primul cuvânt trebuie accentuat, căci ținta nu fuge dinaintea noastră, ci noi alergăm depunând tot efortul spre ținta care a fost stabilită pentru noi; ținta nu ne „prostește“. În vremea aceea, simbolul alergării era pe înțelesul oamenilor din toată lumea elenă – din care făcea parte de sute de ani și coasta de vest a Asiei Mici, împreună cu Efes. Pe stadioane, concurenții competițiilor sportive depuneau tot efortul; luptau până cădeau din picioare, fără să se cruțe. Cu cât mai mult trebuie să facă creștinii acest lucru, având în vedere marea lor țintă și dacă se va ajunge la Domnul, numai să se țină omul de El (Fil. 1:6; 1 Tes. 5:23 și urm.)! Epistola către evrei spune în acest sens: „Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre“ (Evrei 12:1b-2a). Pavel spune despre sine: „Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus“ (Fil. 3:14; cf. 1 Cor. 9:24-27). Acum îl îndeamnă și pe Timotei să alerge așa și la fel pe noi toți, care credem în Isus.

17.3 *Ce ținte trebuie să urmărim deja în această viață cu ceea ce suntem și facem? După ce trebuie să „alergăm“?*

17.3.1 ... *neprihănirea*: Domnul nostru Isus Cristos a fost și în timpul vieții Sale pământești într-un tot plăcut lui Dumnezeu (Matei 3:17); El a fost drept înaintea lui Dumnezeu, cu totul neprihănit înaintea Lui. În Cristos, înfășurat în credință în neprihănirea Lui, și noi suntem neprihăniți înaintea lui Dumnezeu (2 Cor. 5:21). Așa ne spune Dumnezeu acum, dacă venim înaintea Lui și-L rugăm, cât și atunci, odată, când vom fi chemați la judecata Lui. Este extrem de important să nu ieșim din nou din

Cristos, în ceea ce facem și ce nu facem, când vorbim și când tăcem, în gânduri și sentimente. Și dacă rămânem așa în Cristos, atunci El este în noi ca Duh Sfânt, creator de nou (Ioan 15:4 și urm.; 2 Cor. 3:17a). Așa suntem transformați începând din lăuntrul nostru în natura lui Isus (Gal. 4:19). Neprihănirea trăită înaintea lui Dumnezeu înseamnă să rămânem în întregime pe urma pașilor lui Isus. Aceasta include că vom căuta să fim dreți și față de oameni și că ne vom strădui să nu le datorăm nici lor nimic. Toate acestea fac parte din faptul că suntem gata pentru viitorul mare, pentru ceasul când va veni Domnul nostru sau când ne va chema prin moarte (cf. Luca 12:42-46; Rom. 13:11 și urm.).

17.3.2 ... *evlavia*: o viață constantă, conștiință înaintea lui Dumnezeu (Gen. 17:1; cf. comentariul aferent la 1 Tim. 4:7). Domnul nostru a trăit în mod desăvârșit această evlavie în zilele vieții Sale pământești. El a pus totul conștient în lumina Tatălui (cf. Marcu 1:35; Luca 6:12-16; Ioan 2:4; 17:1 și urm.). În tot acest timp, L-a rugat pe Tatăl și să-I corecteze toate dorințele, inclusiv dorința de a putea trăi: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă!“ (Luca 22:42). Aceasta înseamnă și pentru viața noastră să alergăm după evlavie: să ne luptăm ca să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie pe deplin Dumnezeu în viața noastră, să-I încredințăm Lui viața și, conștienți de prezența Lui permanentă, să ne trăim viața ca să fim plăcuți Lui. Aceasta include și disponibilitatea de a-i da lui Dumnezeu și planurile și dorințele noastre cele mai aprinse, cele mai dragi inimii noastre. Cât de necesar trebuie să fie aceasta pentru biserica lui Isus, în special atunci, când urmează să treacă prin suferință și prin întunericul escatologic (cf. Matei 24:9; Fapte 14:22).

17.3.3 ... *credința*: pentru aceasta este necesar ca marea noastră problemă să fie să rezistăm în orice situație în încrederea în Isus, în Dumnezeul cel viu, să rămânem în părtășia tare, în relația permanentă cu El, de asemenea în dedicarea totală a vieții noastre față de El și la fel în încrederea neclintită în promisiunile Lui (Matei 7:7; 1 Cor. 15:58; 2 Cor. 5:17; Fil. 1:6; 1 Ioan 1:7,9; Apoc. 3:21). Vrem să credem mai mult în promisiunile Dumnezeului nostru, decât în ceea ce văd ochii noștri. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o

mare răsplătire“ (Evrei 10:35). „Nouă ni s-a poruncit să rezistăm și să rămânem la promisiuni“ (J. Chr. Blumhardt).

17.3.4 ... *dragostea*: cât de mult ne-a iubit Domnul nostru Isus Cristos, până la moarte, „când eram încă vrăjmași“ (Rom. 5:10)! După nici o experiență cu oamenii, oricât de mare I-a fost dezamăgirea, Domnul nu a spus: „Până aici!“ „Fiindcă-i iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt“ și Și-a dat și sângele, și viața pentru ei (Ioan 13:1). Iar pentru cei, care L-au chinuit și L-au omorât, El a mijlocit – în mijlocul celor mai mari suferințe pricinuite de ei – la Dumnezeu, marele Judecător al întregii lumi (Luca 23:34). Și lui Iuda, care L-a vândut în mod perfid pe Isus și L-a dat pe mâna dușmanilor Lui, i-a spălat Isus picioarele cu dragoste.

Este nevoie de un mare efort pentru a manifesta o astfel de dragoste față de toți. Pentru aceasta trebuie să intrăm prin rugăciune în părtășia cu Isus și să-I dăm loc în noi, Lui, Duhul Lui, până în cele mai mici gânduri și sentimente. Noi în El și El în noi, așa devine viața noastră cu adevărat nouă, asemenea lui Isus și aduce rod plăcut lui Dumnezeu (Ioan 15:4 și urm.; 2 Cor. 3:17a; 2 Cor. 5:17; Gal. 5:22; cf. Rom. 8:14).

17.3.5 ... *răbdarea* (ad litteram: „rămânerea dedesubt“): Domnul nostru are mare răbdare cu noi. Iar noi avem mare nevoie de această răbdare. Este deci important, dacă vrem să devenim asemenea lui Isus (cf. Gal. 4:19), ca și noi să manifestăm răbdare, în același fel. Este posibil ca aici și Pavel să fi întâmpinat unele probleme: un bărbat atât de activ, care năvălea în acest mod înainte cu Evanghelia, a trebuit probabil să folosească destul de multă forță lăuntrică, pentru a avea răbdare cu oamenii care nu gândeau ca el.

Necesitatea răbdării este menționată de Scriptură în special și referitor la vremurile din urmă; în marele capitol despre Anticrist, al ultimei cărți a Bibliei, Apocalipsa vestește pentru aceste vremuri: „Aici este răbdarea și credința sfinților“ (Apoc. 13:10), răbdarea benevolă și încrederea încrezătoare, liniștită și sigură de nădejdea ei. Din această răbdare, care este menționată prima, face parte în mod esențial și rezistarea în locul din cadrul isto-

riei mântuirii al „credinței fără vedere“, atât cât mai vrea Dumnezeu acest lucru. În mod sigur este bine să ne rugăm pentru revenirea lui Isus (Apoc. 22:17), de dragul onoarei lui Dumnezeu, pentru ca să ia sfârșit „suspînul creației“, pentru a se pune capăt uneltirilor vrăjmașului, care vrea neîncetat să-i înșele pe oameni și pentru ca copiii lui Dumnezeu să ajungă de la credință la vedere (Rom. 8:19-22; Apoc. 21:3). Însă strădania de a ajunge la țintă nu este voie să devină nerăbdătoare. Când va veni Domnul nostru, ușile harului se vor închide pentru oameni. Perioada de timp, în care oferta harului lui Dumnezeu poate fi acceptată, se va fi terminat atunci. Noi, oamenii, vom rămâne fixați atunci la deciziile pe care le-am luat anterior. Așa cum ne decidem față de Isus, așa se va decide odată soarta noastră și așa vom fi separați noi, oamenii, odată. Numai cine-L primește acum pe Isus va fi atunci primit de El, ceea ce are cea mai mare importanță. În ciuda bucuriei cu care așteptăm ziua cea mare a lui Isus Cristos, suntem totuși recunoscători pentru perioada de har, pe care Dumnezeu ne-o mai acordă încă, nouă, și altora, și nouă în vederea altora. Petru scrie: „Îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire“ (2 Petru 3:15).

17.3.6 ... *blândețea*: cât de blând, de neinsistent, de atent a fost Domnul nostru, de exemplu față de un sat din Samaria, care nu L-a primit (Luca 9:51-56). Da, El mai vine și astăzi așa; ca Domn înălțat, El spune: „Iată, Eu stau la ușă și bat“ (Apoc. 3:20). Cine bate nu intră cu forța; nu folosește toporul și nici nu sparge ușa, ci întreabă dacă cineva dorește de fapt să-l primească. Această afirmație apare în circulara trimisă bisericii apostate, căldicele din Laodicea. Și la o asemenea biserică și la asemenea oameni mai vine Domnul încă așa. El Și-a evidențiat și singur blândețea (Matei 11:29). Vrem deci și noi să „alergăm“ după această blândețe: să nu-i apostrofăm pur și simplu imediat pe oamenii slabi și neînsemnați și nici la evanghelizări etc. să nu folosim șmecherii oarecum inteligente, să nu facem uz de „toporul psihologic“ pentru a-i conduce pe oameni la „decizii“, care sunt totuși nesincere, doar pentru a putea raporta succese rapide. Dumnezeu Își are timpul Lui cu fiecare om în parte (cf. Ioan 6:44). Deci nu avem voie să obținem aici nimic cu forța.

Însă pentru ca și noi să batem la ușile oamenilor în felul Lui, El, Isus ne ia împreună cu El, drept colaboratorii Lui. Să fim deci dispuși, smeriți, blânzi și curajoși pentru aceasta!

17.4 Lupta cea bună

Pavel spune în concluzie: *Luptă-te lupta cea bună a credinței* (v. 12a).

17.4.1 Da, este nevoie de o luptă, în primul rând cu noi înșine, cât și împreună cu bisericile noastre, dacă vrem să menținem linia credinței, linia lui Isus, dragostea lui Isus, răbdarea, blândețea.

17.4.2 Pavel nu a îndemnat aici la nimic ce nu a făcut și el însuși. Tocmai în Listra, de unde provenea Timotei, destinatarul scrisorii, rezistase Pavel în două privințe în lupta credinței:

a) În primul rând, după ce Dumnezeu i-a dat minunea extraordinară de vindecare a unui bolnav, oamenii au vrut să i se închine ca unui zeu; el a trebuit atunci să se lupte, ca să semene și în aceasta cu Domnul lui: să nu accepte închinarea pentru sine (Ioan 8:50; cf. Ps. 115:1).

b) După aceasta a trebuit să treacă prin crunta dezamăgire de a fi bătut în mod îngrozitor tocmai în Listra. Atunci nu a trebuit să lupte numai ca să-și păstreze credința și să-și continue lucrarea, ci și ca să-i încurajeze și să-i întărească pe noii creștini, care în mod sigur au fost foarte tulburați: calea lui Isus trecea prin suferință. Este deci foarte normal, dacă și calea noastră este la fel. Ca și urmașii Lui, putem fi cu atât mai siguri de țintă; tocmai așa suntem pe calea cea bună. Faptele relatează: „Pavel și Barnaba au întărit sufletele ucenicilor și i-au îndemnat să stăruie în credință și spuneau: În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri“ (Fapte 14:8-22).

17.4.3 La fel vom avea și noi lupta noastră, fiecare în felul lui, la locul lui, chiar și cu noi înșine, pentru a păstra linia credinței, a asemănării și a urmării lui Isus și pentru a nu dezerta în nici un loc, lucru urmărit neîncetat de vrăjmaș, dimpreună cu toate ajutoarele lui.

17.4.4 *Luptă-te lupta cea bună a credinței*, scrie Pavel. Lupta este bună, pentru că este conformă cu Dumnezeu. Numai Dumnezeu, Tatăl și Fiul, este cu adevărat „bun“ (cf. Matei 19:17). Lupta este bună și din cauză că este plăcută lui Dumnezeu, pentru că slujește un scop bun – slava lui Dumnezeu și ca și alți oameni să fie mântuiți pentru veșnicie – și pentru că duce la o țintă bună, anume: că Domnul laudă și răsplătește în mod minunat și mai mult decât cerem sau gândim noi, că ne acordă părtășia Sa și că ne încredințează sarcini noi, nemaigândite (Matei 25:21).

17.5 *Apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori* (v. 12)

17.5.1 *Apucă viața veșnică*: noi putem s-o apucăm, pentru că ne este oferită; Domnul nostru Însuși este această viață (Ioan 14:6). Putem să-I apucăm mâna pentru că El ne-o întinde, mai mult chiar: pentru că în harul Său, El ne-a apucat deja pe noi, ca și credincioși (cf. Ps. 73:23; Ioan 15:16). Pavel scrie cu privire la propria sa viață: „Nu că am și câștigat premiul...; dar alerg înainte... întrucât și eu am fost apucat de Cristos Isus“ (Fil. 3:12). Pavel se află în mâna Domnului lui, însă nici el nu a ajuns încă la țintă. Același lucru este valabil pentru Timotei și, dacă credem în Isus, și pentru noi.

Este necesar să lăsăm în fiecare nouă zi să fie adevărat faptul – și să ținem tare de el în fiecare situație, până la țintă –, că suntem în felul acesta în mâna Lui, că ne lăsăm călăuziți de El și că stăm la dispoziția Lui, indiferent cum ne conduce El și indiferent unde vrea El să ne folosească. Și aceasta este o luptă permanentă, „lupta bună a credinței“. Scriptura spune: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul“ (Apoc. 14:13). Aceștia sunt cei care înainte au trăit așa în Domnul și în mâna Lui.

17.5.2 ... *la care ai fost chemat*: Isus l-a chemat pe Timotei probabil deja în timpul primei vizite a lui Pavel la Listra (Fapte 14:8-22; cf. Fapte 16:1; 1 Tim. 1:2), prin propovăduirea apostolului; Dumnezeu pregătise probabil deja demult acest lucru, însă atunci a devenit fapt concret (cf. Rom. 8:29 și urm.).

Și în viața noastră este o clipă foarte importantă, când – asemenea tinerilor pescari de pe lacul Ghenezaret, odinioară – ne întâlnim cu chemarea lui Isus, de exemplu prin propovăduirea unuia din mesagerii Lui: „Urmează-Mă!” (Matei 4:19). Domnul nostru este același ieri și azi (Evrei 13:8) și El face același lucru ieri și azi. A-L urma, a intra în ucenicia Lui este un pas plin de consecințe importante pentru întreaga veșnicie; când ne cheamă Isus, El ne cheamă atunci în același timp la viața veșnică.

17.5.3 *Ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori:* și mărturisirea făcea parte din acest pas vital, care duce în final la viața veșnică, la viața în veșnicie la Dumnezeu. S-a petrecut la botezul lui Timotei în fața bisericii adunate din Listra. Botezul a fost precedat deja de timpuriu de o mărturisire a celui câștigat prin lucrarea misionară pentru Isus (cf. Fapte 8:37; cel puțin într-o formă mai târzie a tradiției). *Mărturisirea frumoasă* a fost tocmai mărturisirea lui Isus, probabil deja prin forma timpurie a mărturisirii apostolice de credință. Poate că Timotei a rostit încă o dată o mărturisire, atunci când – mai târziu – a fost binecuvântat, trimis și numit în slujbă de prezbiterii bisericii, ca și colaborator al apostolului Pavel (Fapte 16:1-3; cf. 13:3).

17.6 Pavel provoacă

Pavel se referă direct la aceasta, scriind în continuare: *Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor și înaintea lui Cristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont, să păzești porunca fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Cristos...* (v. 13-14).

17.6.1 *Te îndemn...*: prin aceasta, Pavel a fost pe punctul de a preda într-un anumit sens „ștafeta” Evangheliei, sarcina de slujire generației următoare, în frunte cu cel mai apropiat colaborator al său, Timotei și indirect tuturor generațiilor de creștini până la revenirea lui Isus; în 2 Timotei, el a făcut definitiv acest lucru.

17.6.2 Pavel vorbește cu mare gravitate *înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor*: Dumnezeu este izvorul vieții (Ps. 36:9), al celei naturale și al celei spirituale; odinioară, ca și Creator, El a poruncit ca totul, întreaga lume, să ia ființă (Gen. 1-2; cf. Ps. 33:9); și după catastrofa păcatului, El creează oameni noi spiritual, în Cristos (2 Cor. 5:17); El face istoria mântuirii cu Mântuitorul Lui, Isus Cristos.

17.6.3 ... *și înaintea lui Cristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont*: Isus Cristos a mers înaintea noastră și în ceea ce privește mărturisirea; El a lăsat și aici „o pildă”, ca să putem călca pe urmele pașilor Lui (1 Petru 2:21). Mărturisirea lui Isus este mărturisirea frumoasă: El a ținut-o nealterată și neschimbată, chiar și atunci când a fost vorba de viață și de moarte. Și ea a avut un conținut minunat, mărturisirea lui Isus înaintea lui Caiafa, marele preot al lui Israel și înaintea lui Pilat, reprezentantul păgân al puterii romane de stat: că El este Mesia, care stă pe tron la dreapta lui Dumnezeu și care va reveni în slavă (Matei 26:64) și că El este Împăratul peste cer și pământ, care-Și zidește Împărăția, nu una în felul lumii, ci în adevăr și dreptate (Ioan 18:33-19:11). Cum a mai luptat Isus, prin mărturisirea Sa frumoasă, în același timp și pentru acești oameni, cum i-a invitat la Sine, cum a întins mâna după inimile lor! Aici, biserica lui Isus poate numai să învețe – în special pentru vremurile din urmă –, să-și ia un standard și pentru mărturisirea ei: o dată cu mărturisirea să fie gata pentru suferință și în orice situație, chiar și prin suferință, să lupte pentru oameni, pentru ca și ei să fie mântuiți pe veci, așa cum a luptat Domnul nostru pentru oameni, cu mărturisirea Sa frumoasă.

17.6.4 ... *să păzești porunca fără prihană și fără vină...*

Aceasta este Legea lui Dumnezeu, în totalitatea ei. Un om nu poate să învețe alți oameni ascultarea credinței și el însuși să încalce în mod curent – de exemplu într-un domeniu al vieții, în care are o anumită slăbiciune – Legea lui Dumnezeu. Pavel spune despre propria sa luptă, pe care o are aici: „... ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Cor. 9:27). Aici este totul în joc.

Însă prin această *poruncă* este vorba de mai mult: Pavel vorbește în toată scrisoarea, la al cărei sfârșit ne aflăm acum, despre sarcina de propovăduire a lui Timotei. Și în contextul acestui subiect, el vorbește despre calitatea de martor, despre mărturisire. La *porunca*, despre care Pavel vorbește aici cu atâta gravitate „înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Isus Cristos“, este vorba deci în primul rând despre sarcina de propovăduire a lui Timotei. Iar această *poruncă* este *păzită fără prihană și fără vină* prin faptul că mesajul, care trebuie transmis, este păstrat *fără prihană și fără vină*. *Fără prihană, fără vină*, neschimbată trebuie transmisă mai departe Evanghelia, de-a lungul tuturor generațiilor, până la revenirea lui Isus, chiar și prin tulburările și zăpăceala evenimentelor escatologice. Imaginea lui Isus, a Mântuitorului lumii, Cuvântul Lui nu este voie să fie înstrăinat și falsificat, sarcinile și scopurile lui Dumnezeu nu este voie să fie schimbate cu ceea ce vrea duhul vremii și părerea vremii. Această Evanghelie a lui Dumnezeu – dată o dată pentru totdeauna – despre Isus Cristos, Domnul răstignit, înviat și care revine, este în orice caz „etalonul“ dat bisericii lui Isus Cristos, față de care trebuie măsurat și verificat tot ce se învață, se doarește și se face în biserică. Acest etalon nu este la latitudinea puterii forurilor alese democratic ale bisericilor și ale deciziilor lor majoritare și nici la latitudinea conciliilor generale ale bisericilor, nici a „proceselor conciliare“. Scriptura spune și stabilește ce trebuie să spună slujitorii bisericii lui Isus Cristos, cum trebuie ei să edifice biserica și ce au ei de făcut în lume. Și aici este valabil: „Să nu treceți peste ,ce este scris“ (1 Cor. 4:6).

17.7 ...până la arătarea Domnului nostru Isus Cristos

17.7.1 Acum, privirea este îndreptată în întregime spre orizontul măreț, luminos al viitorului lui Dumnezeu, despre care s-a spus deja la începutul comentariului acestui pasaj (v. 11 și urm.): spre care putem să ne îndreptăm și care trebuie și poate să fie pentru noi imboldul puternic pentru sfințirea și slujirea noastră și tocmai și pentru atenția noastră deosebită asupra faptului ca Evanghelia scumpă să fie păstrată „fără prihană și fără vină“, până la revenirea Domnului nostru. „Lupta bună a cre-

dinței“ are nu în ultim rând ca scop ca noi să păstrăm aceasta (v. 12). A fi credincios în special aici, în mărturisire și în ascultarea credinței, transformă în bucurie întâlnirea cu Domnul care revine, de partea Lui și de partea noastră (cf. Matei 25:21).

17.7.2 Pasajul nostru vorbește despre *arătarea Domnului nostru Isus Cristos*. Aceasta este clipa, în care Domnul nostru Isus Cristos va apare vizibil înaintea noastră și a lumii întregi, în strălucire, măreție, slavă și putere (Col. 3:3 și urm.; Apoc. 1:7). Atunci, pentru toți cei care cred în Isus va lua sfârșit perioada lungă a „credinței fără vedere“ (Ioan 20:29; 2 Cor. 5:7). Dumnezeu îi va transforma pe ai Săi în natura Sa (Col. 3:4; 1 Ioan 3:2; cf. 1 Cor. 15:51; 1 Tes. 4:17) și îi va face părtași pe veci la ceea ce este, are și face El (Rom. 8:17; Apoc. 3:21).

17.7.3 Arătarea Domnului nostru Isus Cristos va fi *făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor* (v. 15): așa cum odinioară, „la împlinirea vremii“, Dumnezeu Și-a trimis Fiul întrupat ca om (Gal. 4:4), la fel atunci, când vremea va fi împlinită pentru aceasta, Dumnezeu ni-L va trimite pe Fiul Său în slavă divină. El – și numai El – face aceasta și stabilește și știe data (Fapte 1:7). Însă noi avem voie să-L rugăm pe Dumnezeu să ni-L trimită cât mai curând pe Fiul Său; Duhul Sfânt ne reprezintă în această rugăciune și Isus este și aici Mijlocitorul nostru la Tatăl (Rom. 8:26,27,34; 1 Ioan 2:1). Ce-i drept, vrem să fim recunoscători dacă Dumnezeu ne mai dăruiește încă, nouă și altora, timp pentru pocăință, „vreme de har“ (cf. 2 Petru 3:15). Și totuși vrem să ne rugăm pentru revenirea lui Isus; în primul rând, vrem să facem aceasta din dragoste față de Dumnezeu și Tatăl nostru, față de Domnul nostru Isus Cristos, pentru ca în sfârșit să înceteze toată dezonorarea Numelui Său sfânt și ca onoarea Sa măreață să fie revelată întregii lumi și să trebuiască să fie recunoscută (Is. 45:23 și urm.; Fil. 2:10 și urm.):

17.8 Proslăvirea lui Dumnezeu (v. 15 și urm.)

Anterioară este constatarea apostolului Pavel, că Dumnezeu este Cel care ni-L va arăta pe Domnul nostru Isus Cristos la vre-

mea hotărâtă, revelarea Domnului nostru în toată măreția și slava Lui divină. O dată cu învierea lui Isus și cu darul Duhului Sfânt dăruit celor care sunt ai Săi, Dumnezeu a intervenit în mod minunat pentru Isus și lucrarea Sa de pe Golgota (cf. predica lui Petru de la Rusalii, Fapte 2:14-36). Acum El intervine cu adevărat pentru El, când Isus va apare în văzul tuturor (Apoc. 1:7) și Se va arăta în măreția și strălucirea lui Dumnezeu.

Pavel nu poate să fie cu gândurile sale la ținta minunată a lui Dumnezeu, fără ca să izbucnească acum în cuvinte de laudă, de adorare a lui Dumnezeu, într-o descriere șovăielnică, plină de admirație, recunoscătoare, supusă de bunăvoie lui Dumnezeu, a ceea ce este, are, face și va face Dumnezeu. Un om poate doar să privească în sus cu uimire la toate acestea și să cadă înaintea lui Dumnezeu, lăsându-Se în mâna Lui (cf. Rom. 11:33-36; 1 Tim. 1:17).

Când vorbește despre revelarea lui Isus în ziua cea mare, Pavel nu rostește numai simplu Numele lui Dumnezeu, care produce toate acestea, ci rostește cuvinte care tocmai că exprimă ce este, are, face și va face Dumnezeu în veșnicie:

17.8.1 Astfel, Pavel Îl numește pe Dumnezeu *fericitul* (v. 15). Întreaga istorie de mântuire a lui Dumnezeu are ca scop și faptul că El vrea să ne facă părtași pe noi, oamenii, la slava Sa, la bucuria Sa. Va fi o bucurie pentru Dumnezeu Însuși, când le va spune prin Isus Cristos celor care sunt ai Săi: „Intră în bucuria stăpânului tău“ (cf. Matei 25:21). Pe Dumnezeu Îl doare când oamenii se exclud singuri atât de complet de la bucuria Lui. Și Dumnezeu Se bucură când și unul singur se întoarce la El cu pocăință și „îngerii lui Dumnezeu“ se bucură împreună cu El. Da, fiecare om, care-L iubește pe Dumnezeu, se bucură împreună cu El și încearcă să-I facă bucurie lui Dumnezeu, lui Isus Cristos, prin faptul că face tot ce-i stă în putință să aducă oameni acasă la Dumnezeu (cf. Luca 15:5,6,10,21-24). Dumnezeu nu ar avea nevoie de noi, oamenii și El n-ar fi singur nici fără noi. Dar în dragostea Lui față de noi, El se bucură dacă noi, oamenii, ne întoarcem acasă la El și putem astfel în sfârșit să ne bucurăm cu adevărat.

17.8.2 Dumnezeu este *singurul Stăpânitor*: ce-ar fi putut să

facă „împăratul“ din Roma împotriva Lui, omul de pe tronul cezarilor, care permitea să fie venerat cu cuvintele: „Cezar este Dumnezeu!“ Biblia spune: „Cel care șade în ceruri râde, Domnul Își bat joc de ei“ (Ps. 2:4). Și Cezarul (în vremea aceea, Nero) avea fiecare respirație și fiecare bătaie a inimii de la Dumnezeu și de la îndelunga Sa răbdare (cf. Matei 5:45; Rom. 2:4) și depindea în felul acesta de Dumnezeul cel viu.

Pentru că Dumnezeu este *singurul Stăpânitor* și în același timp este în Cristos Tatăl lor, de aceea pot cei care cred în Isus Cristos să se încreadă în El în orice situație și nu trebuie nici în veacul escatologic să se lase intimidați și sperați de vreun om.

17.8.3 *Împăratul împăraților și Domnul domnilor*: nimeni nu este egalul Lui și nimeni nu este urmașul Lui, pentru că El domnește singur din veșnicie în veșnicie. Pe vremea lui Moise, Faraon a afirmat că ar putea spune: „Cine este Domnul, ca să ascult de El?“ El s-a gândit: „Eu sunt domnul, de mine trebuie să asculte oamenii, mai presus de mine nu există nimeni“. Însă în mod clar a fost învățat că lucrurile stau altfel (Exodul 5:2; 12:29; 14:27 și urm.). Numai Domnul nostru Isus Cristos mai este numit în Scriptură „Împăratul împăraților și Domnul domnilor“, pentru că Lui I-a dat Tatăl „toată puterea în cer și pe pământ“ (Matei 28:18; Apoc. 19:16).

17.8.4 ... *singurul care are nemurirea* (v. 16a): și pentru cezarii romani, care acceptau venerația divină, era valabil: „Domnitorii sunt oameni născuți de femeie și se coboară din nou în țărână; atacurile lor pier și ele, când mormântul își înghite prada“ (J. D. Herrnschmidt). Împărații erau adesea uciși și ulterior statuilor împăraților romani, care erau create în special pentru cultul cezarului, li se tăia pur și simplu capul și pe corpul rămas se pune un cap, care era imaginea noului împărat. Și din nou se spunea: „Cezar este Dumnezeu!“ Numai Dumnezeul viu este „izvorul vieții“, pe veci (Ps. 36:9). Numai El poate să dea viață veșnică. Și unde și cum o dă? „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3:16).

17.8.5 ... *care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea* (v. 16b): aici nici o insistență omenească nu poate să dobândească acces, așa cum credeau mulți în vremea aceea, nici o speculație sau învățătură secretă omenească, nici o asceză, nici o meditație, nici o vrajă, nici un act de cult misterios, absolut nimic din ce poate omul. Este exclusă orice intimitate dezonorantă, despotică. Nici măcar Moise nu a putut și nu a avut voie să-L vadă pe Dumnezeu (Exodul 33:20). Dacă nu putem privi din plin nici măcar soarele creat, fără să ne rănim, cu cât mai puțin putem să-L privim cu ochii noștri pământești pe Cel care este Soarele tuturor soriilor! Și cu toate acestea, din Paradis există în om un dor profund: „Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea față Ta; cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău“ (Ps. 17:15). De asemenea și această foame și sete va fi stâmpărată cândva de Dumnezeu, dacă dăm curs acum invitației lui Isus, dacă ne lăsăm curățați de El prin sângele jertfei Sale (1 Ioan 1:7,9), dacă-i încredințăm Lui viața noastră, dacă ne lăsăm umpluți și curățați de Duhul Său (Ioan 7:39; Rom. 8:14), dacă Îl lăsăm să ne folosească în slujire și să ne treacă și prin suferință, așa cum vrea El, dacă ne lăsăm sfințiți de El și înnoiți după chipul Lui (Gal. 4:19; 1 Tes. 5:23 și urm.; Evrei 12:14). Dacă Îl lăsăm să ne ia împreună cu El în toate acestea, atunci ne va da în dar odată să-L vedem pe Dumnezeu (Matei 5:8; 1 Ioan 3:2; Apoc. 22:4).

17.8.6 *El are cinstea și puterea veșnică! Amin* (v. 16c): dorința noastră fierbinte, implorarea noastră în sensul primelor trei cereri ale rugăciunii Tatăl nostru trebuie să fie, ca slava și puterea să fie numai ale Lui – și în lumea noastră, mai întâi în viața noastră! Acesta să fie dorul inimii noastre! Pentru aceasta să lucrăm cu întreaga noastră mărturie, misiune și evanghelizare. Spre aceasta să tindem cu toată puterea! Aceasta să fie expresia dragostei noastre față de El, a dedicării noastre față de El. Înainte să lucrăm printre alții, vrem ca în puterea Lui să ne străduim ca El să ajungă în viața noastră în întregime la dreptul Său și la slava Sa, ca El să domnească nelimitat în noi și ca nici cel mai mic gând sau sentiment să nu i se opună Lui, ca să fim

astfel „sfințiți pe deplin“ (1 Tes. 5:23). Numai așa vom avea cu adevărat pace, chiar și în mijlocul tuturor certurilor din vremea noastră.

Amin, da, așa să fie! Și așa să fie și în viitor! Cu aceasta suntem și noi de acord, din adâncul inimii. O astfel de adorare și dedicare lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru Isus Cristos este o bucată de cer și de fericire deja acum, în mijlocul acestei lumi pline de lupte. Să începem și să sfârșim fiecare zi cu această adorare și dedicare!

El are cinstea și puterea veșnică! Aceste cuvinte conțin în același timp rugămintea, ca Dumnezeu să facă curând următorul pas din cadrul istoriei mântuirii și să facă să vină marea zi a lui Isus Cristos. Atunci toți ochii vor vedea că numai El are cinstea și puterea și că numai Lui I se cuvin cinstea și puterea (cf. Fil. 2:11).

Studiu biblic despre 1 Timotei 6:11-16

1. Introducere

În Luca 12:37 este scrisă o promisiune, despre care unii bătrâni (printre alții, J. A. Bengel) spuneau că este cea mai mare promisiune din Scriptură. Despre ea se povestește o pildă: împăratul era plecat din palat; în noaptea următoare urma să se întoarcă acasă. Slujitorii lui, care-l iubeau foarte mult, au rămas de veghe. El urma să găsească o casă animată, luminată, deschisă și gata să-l primească. S-a făcut târziu, foarte târziu. Se puteau ține treji doar trezindu-se reciproc. Apoi a venit împăratul. Slujitorii s-au bucurat. Însă și împăratul a fost bucuros că ei îl iubeau atât de mult. Așa că a spus: „Astăzi vom face lucrurile altfel decât de obicei: luați voi loc în salon și eu îmi voi lega șorțul, mă voi duce la bucătărie, vă voi pregăti ceva și vă voi servi“.

Așa vorbește Isus despre revenirea Sa și despre cei care sunt ai Săi, pe care-i va găsi slujind cu credincioșie.

Atât de minunat va reacționa El la aceasta. La început se află slujirea Lui inimaginabil de mare pentru noi, când a purtat păcatul nostru (1 Petru 2:24). Iar la țintă ne va sluji din nou El pe noi, într-un astfel de mod, încât abia îndrăznim să-l rostim. Și între aceste două momente se află puțina noastră slujire, pe care o facem pe baza slujirii Lui de la Golgota, în dragoste și cu mulțumire. Și noi facem această slujbă în așteptarea acestei mari întâlniri cu El. Aceasta trebuie să ne determine prezentul.

2. Întrebări pregătitoare

Care este marele orizont al viitorului, spre care ne îndreptăm ca și ucenici ai lui Isus (v. 14)? De ce trebuie să fugim, dacă vrem să fim oamenii lui Dumnezeu, oamenii marii speranțe în revenirea Domnului? Ce face parte dintr-o ființă asemenea lui Isus, în care vrea să ne transforme Dumnezeul nostru (v. 11; cf. Gal. 4:19)? Ce este „lupta bună a credinței”? Care este sarcina, pe care trebuia s-o îndeplinească Timotei până la întâlnirea cu Domnul – chiar dacă l-ar fi chemat la moarte (v. 13 și urm.)? Care este sarcina noastră? Trezește și în noi gândul la speranța revenirii lui Isus o proslăvire spontană a lui Dumnezeu?

3. Tema

Orizontul minunat al speranței revenirii lui Isus – imbold pentru slujirea noastră și motiv de bucurie și de proslăvire a lui Dumnezeu.

4. Structura

- Marele viitor ne determină prezentul – prin ceea ce trebuie să evităm cu fermitate.
- Marele viitor ne determină prezentul – prin ceea ce se modelează și se poate modela în viața noastră ca asemănare cu Isus.

- Marele viitor ne determină prezentul – prin modul în care apucăm mâna lui Isus și prin aceasta viața veșnică.
- Marele viitor ne determină prezentul – prin modul loial și atent în care ne facem slujba de martori și îndeplinim toate sarcinile pe care ni le-a dat Domnul nostru.
- Marele viitor ne determină prezentul – și prin modul în care intonăm cântarea de laudă a lui Dumnezeu deja acum, de pe cele mai inferioare trepte ale tronului Său.

5. Încheiere

Ca biserică a lui Isus, ca și credincioși individuali ar trebui să trăim mai conștienți și mai statornici înaintea orizontului speranței revenirii lui Isus, care pentru noi înseamnă imbold și bucurie, cu atât mai mult, cu cât din ceața viitorului semnele demult vestite în Scriptură ale țintei apropiate ies în multe privințe clar la iveală. Aceasta nu înseamnă în nici un caz să „stăm cu mâinile în sân” și să nu mai facem nimic, ci că îndeplinim cu și mai multă râvnă și credincioșie sarcinile indicate. Căci multe depind de modul în care ne va găsi Domnul la revenirea Sa. El spune: „Fiți ca robii care-și așteaptă stăpânul”.

18. Avertizare pentru cei bogați (6:17-19)

6:17-19: Îndeamnă-i pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. 18 Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, 19 așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.

„Amin”-ul anterior nu este deci încheierea întregii scrisori, la fel cum nu este cazul nici cu cel din 1 Tim. 1:17 sau din Rom.

11:36; ici și colo, el înseamnă o subliniere a proslăvirii: Da, așa este și așa trebuie să fie!

Pavel continuă acum tema despre care a vorbit în 1 Tim. 6:9 și urm., despre pericolul pe care-l aduce cu sine dorința de a deveni bogat. Acum el îi mai spune lui Timotei cum trebuie să vorbească cu cei înstăriți din biserică, care ar fi o atitudine greșită față de averea lor și, în special, care este utilizarea corectă a averii.

18.1 Cine sunt cei cu care trebuie să vorbească Timotei în această privință?

18.1.1 Pavel scrie: *Îndeamnă-i pe bogații veacului acestuia* (v. 17), textual: „bogații din lumea de acum...“. Este vorba de creștini, de membrii ai bisericii, care după standardul acelor oameni erau *bogați* în bunuri din lumea aceasta. Pavel i-a scris deja lui Timotei cum trebuie să vorbească și să se poarte cu bărbății tineri și bătrâni, cu femeile tinere și bătrâne, cât și cu membrii bisericii care erau sclavi, cum trebuie să-i îndrume pe toți la o viață corectă de creștin. Acum el vorbește și despre membrii bogați ai bisericii. Prin *bogații veacului acestuia* nu este vorba deci – ca în Iacov 5:1-6 – despre bogații din lumea înconjurătoare, potrivit lui Dumnezeu, ci despre bogații din biserică, despre cei bogați în bunuri pe care le are și lumea și care au valoare în lume. Este vorba de frați creștini, care sunt de aceea considerați și în biserică oameni bogați și care și consideră despre sine că sunt bogați. „Bogați“ în acest sens erau și sunt cei care au multe averi, care au o poziție bună și de aceea au și un venit mare. Și oamenii înzestrați, culți, cei extrem de harnici sunt „bogați“ în sensul extins al cuvântului.

18.1.2 Creștinii din vremea aceea au fost probabil în mare măsură oameni mărunți; în vremea aceea, cine vroia să ajungă ceva și să aibă valoare în ochii lumii nu avea voie să devină creștin. De aceea era deja un lucru deosebit, dacă un om înstărit și bine văzut venea în biserică (cf. Iacov 2:1 și urm.). În bogatul oraș comercial Efes existau mulți oameni înstăriți. Și în numărul mare de oameni, care au venit la Isus în urma lucrării

misionare a apostolului Pavel în Efes (Fapte 19:20), au fost evident și un număr de oameni înstăriți. Iar acum, Pavel îi spune tânărului său frate Timotei cum trebuie să-i îndrume pe acești membrii ai bisericii să se raporteze corect la averea lor. Căci un om, care a venit la credință, care și-a supus viața lui Isus, care se află sub călăuzirea Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu, care ar dori să trăiască pe deplin ca și Isus și care este „evlavios“ în sens biblic (cf. Gen. 17:1; 1 Tim. 4:7), trebuie să aibă o atitudine corectă față de toate relațiile din viața lui, chiar și față de bogăția lui, dacă este cazul; iar cei, care trebuie să învețe și să îndemne în biserică, adică cei care trebuie să facă consiliere spirituală, trebuie să-i ajute în acest sens. Pavel îl sfătuiește aici pe Timotei la aceasta.

18.1.3 Ce i se pare aici apostolului urgent? Ce indică el în mod deosebit? Ceea ce spune el aici este și pentru noi, astăzi, foarte important, într-o țară în care atât de mulți oameni sunt înstăriți, au o situație bună și de aceea câștigă mult, și în care hărnicia, performanța și cariera sunt idolatrizate de mulți.

18.2 Care ar fi aici o atitudine greșită?

18.2.1 Bogații nu trebuie să se *îngâmfe* (v. 17): aceasta se referă la prezent.

Un creștin nu trebuie să facă din averea, venitul, poziția sa profesională, talentul lui, educația lui, hărnicia și performanțele lui un soclu pe care să vrea să se înalțe singur. Înaintea lui Dumnezeu, aceasta ar fi autoidolatrie. El s-ar dovedi infectat de duhul lui Satan, care este un duh extrem de mândru (cf. Gen. 3:5). Mărturia față de lumea necredincioasă din jur nu ar avea nici o autoritate lăuntrică înaintea acestei neverosimilități și înaintea lui Dumnezeu.

Această mândrie – la fel ca o „mândrie evlavioasă“ – ar fi și în cadrul cetei credincioșilor o tulburare a părtășiei și o înjosire a celorlalți creștini, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Unul singur este Învățătorul vostru: Cristos; și voi toți sunteți frați“ (Matei 23:8). „În smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși“ (Fil. 2:3). „În cinste, fiecare să dea întâietate

altuia“ (Rom. 12:10). „Omul se uită la ceea ce izbește ochiul, dar Domnul se uită la inimă“ (1 Sam. 16:7).

Nu în ultim rând, cu o astfel de mândrie am părăsi urma și exemplul Domnului nostru Isus Cristos (Matei 11:29; Ioan 13:2-17; Gal. 4:19; 1 Petru 2:21).

În plus, în pildele „gospodarului“ (Matei 25:14-30; Luca 12:35-48; 19:11-26), Isus arată clar că tot ce avem, spiritual și omenește-natural, este un bun încredințat (cf. 1 Cor. 4:7), cu care trebuie să slujim. Folosirea și irosirea egoistă, pentru sine, a bunului încredințat ar fi prin urmare o „fraudă“ față de Dumnezeu. Și averea noastră, cea moștenită și cea dobândită, la fel venitul bun, talentul și hărnicia nostru sunt bunuri încredințate. Nu există nici un motiv de mândrie și îngâmfare sau chiar pentru părerea de a nu depinde la fel ca alții de Dumnezeu și de harul Său.

18.2.2 O atitudine greșită din partea creștinilor față de bogăția lor ar fi și să-și *pună nădejdea în niște bogății nestatornice*. Aceasta se referă acum la viitor.

Astfel, cineva poate să creadă, de exemplu, că nu mai depinde de cererea „pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi!“ și deci de Dumnezeu. Omul are – așa crede el – un salariu bun, o pensie privată consistentă, dividendele de pe urma capitalului investit și a acțiunilor. Sau un altul poate să fie de concepția că și dacă patronul lui ar trebui să organizeze un concurs, el, cu hărnicia și puterea lui de muncă extraordinară, ar primi în mod foarte normal imediat din nou un post corespunzător.

Pavel numește aceste bogății *nestatornice*. Vorbește aici cumva „invidia celor fără bogății“, vrea el să „ponegrească“ ceva? Nu, aceasta este însă realitatea: războaiele și crizele economice amenință lumea. Sistemele politice se schimbă. Esența valutei este adesea tocmai faptul că nu rezistă. Întreprinderi aparent stabile pot să intre în mod surprinzător în incapacitate de plată. Accidentele și îmbolnăvirile pot să priveze un om de capacitatea de muncă, de talent și hărnicie. – Și Domnul nostru Însuși avertizează să nu ne punem încrederea în *bogățiile nestatornice* și de aceea nici să nu depunem toate eforturile ca să ne adunăm

asemenea bogății (Matei 6:19 și urm.). Isus face acest lucru pentru că ne iubește: El nu ar vrea să ținem în mână un fir de pai, atunci când este vorba de mântuirea noastră. El nu vrea să ne lăsăm legați de ceva de care să nu ne putem desprinde în clipa esențială și care să ne ducă în abis (cf. Ioan 8:34; 1 Ioan 2:17). Mai degrabă, El ar vrea să ajungem în mâna Lui (Ioan 10:28).

Și înainte de toate, ar fi și o grea jignire la adresa lui Dumnezeu, dacă ne-am încrede, dacă ne-am pune toată nădejdea în bogăția noastră, în loc să ne încredem în El. O astfel de idolatrie ar putea exista și în ascuns, astfel încât cineva să vorbească în fața altora despre „încredere în Dumnezeu“ și în esență să se refere totuși la pensia lui consistentă și la conturile grase.

18.2.3 Pavel spune explicit că Timotei trebuie să lucreze cu membrii bogați ai bisericii, ca ei să *nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug*.

Acesta este un ajutor minunat și privitor la grijile, cărora le cad pradă adesea tocmai și oamenii înstăriți, pentru că în esență știu totuși cu toții că bogăția este *nestatornică*. Dumnezeu este întotdeauna prezent, chiar dacă banii și-ar pierde odată brusc valoarea, dacă datorită evenimentelor politice și economice pensia nu ar mai putea fi plătită așa ușor, cât și în cazul incapacității de muncă: în orice caz, tot mai putem să ne rugăm. Și de ce experiențe minunate au avut parte oamenii rugăciunii, în lucruri mici și în lucruri mari, tocmai și în astfel de perioade de nevoi!

Pavel accentuează că Dumnezeu ne dă toate lucrurile din belșug *ca să ne bucurăm de ele* (cf. și 1 Tim. 4:3 și urm.). Dacă facem lucrul acesta cu recunoștință și în același timp ajutându-i și pe cei aflați în nevoi, nu este un lucru rău. Și Domnul nostru a purtat o haină frumoasă (Ioan 19:23), dar a lăsat să-I fie și luată. La fel a putut să mănânce și să bea, când era invitat (Matei 11:19), dar și să țină post ca nimeni altul (Matei 4:2). La cel mai mic semn alt Tatălui Său ceresc, El a fost întotdeauna gata pentru amândouă: să se „bucure“ de darul primit de la Tatăl Său ceresc și facilitat Lui de oameni loiali, cât și să renunțe la tot, ba chiar și să-Și dea viața pentru Dumnezeu, printr-o moarte violentă, chinuitoare, fără să Se opună! „Nu cum voiesc Eu, ci

cum voiești Tu!“ (Matei 26:39). În mod corespunzător a scris și Pavel cu mare seninătate din închisoare: „Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug... să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Cristos, care mă-ntărește“ (Fil. 4:12-13).

Bogatul are deci voie efectiv să se bucure și personal de ceva, de un concediu, de o locuință primitoare etc. și în special să le ofere și rudelor sale, copii și nepoți, lucruri corespunzătoare, dacă dă curs în același timp pretenției din Cuvântul lui Dumnezeu: „Să nu dați uitării binefacerea și dărnicia!“ (Evrei 13:16).

Prin aceasta am ajuns la celălalt aspect, despre care Timotei trebuie să-i învețe pe cei bogați:

18.3. Bunul încredințat

Pavel nu vorbește numai despre pericolul abuzului, ci în special și despre întrebuintarea corectă a bunului încredințat: a averii, dar și a talentului și hărniciei:

18.3.1 *Să facă bine* (v. 18): bunăstarea oferă o posibilitate minunată de a pune la dispoziție mijloace, așa cum alții nu o pot face: pentru răspândirea Evangheliei, pentru edificarea bisericii lui Isus, pentru oamenii nevoiași, credincioși și necredincioși, fără ca prin aceasta să trebuiască să fie neglijată propria familie. La aceasta trebuie să-i îndemne Timotei prin propovăduire și consiliere spirituală (cf. Gal. 6:10); altfel unii nu s-ar gândi din proprie inițiativă la faptul că și aceasta face parte în mod esențial din viața nouă a ucenicului lui Isus.

18.3.2 Aceasta duce la o bogăție de tip nou: ... *să fie bogați în fapte bune*... . Aceasta este o bogăție care nu este „nestatornică“, o bogăție care, pe baza promisiunii lui Dumnezeu, este moștenită în orice caz de copii și nepoți: „Binecuvântarea părinților le zidește copiilor case“ (Sir. 3:11). Dacă părinții „seamănă cu binecuvântare“, nu numai ei, ci și copiii vor „secera cu binecuvântare“ (2 Cor. 9:6; cf. Ps. 115:14).

18.3.3 ... *să fie darnici*: Iacov scrie că Dumnezeu „dă cu

plăcere“ (Iacov 1:5). Și dacă vrem să fim copiii Tatălui nostru ceresc, dacă vrem să semănăm cu El, să-L „imităm“ (cf. Matei 5:45), atunci este important ca și noi să „dăm cu plăcere“ – nu fără voie, nu cu ceartă, nu din cauza reproșurilor, nu în așa fel, încât să-l înjosim pe destinatar.

18.3.4 ... *gata să simtă împreună cu alții*... și punând mâna să ajute cu pricepere, practic, activ, dacă „bogăția“ creștinului respectiv constă din acest dar. Este bine să oferim și o mână de ajutor și să întrebăm ce ar fi un ajutor pentru omul respectiv tocmai acum, în situația de față: „Spune liniștit! Am posibilități și am și timp!“ Și toate acestea privind în sus, la Domnul, pentru care nimic nu a fost prea mult ca să ne dea un ajutor important (Matei 20:27 și urm.). De dragul Lui și spre lauda Lui și ca o mărturie, o invitație vrem să facem lucrul acesta; nici pentru noi nu trebuie să fie ceva prea mult, după măsura posibilităților noastre.

18.3.5 ... *asa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară* (v. 19a): Domnul nostru ne-a îndemnat deja la începutul lucrării Sale să ne „adunăm o comoară în cer“ (Matei 6:19 și urm.); iar tânărului bogat, Isus i-a oferit perspectiva că, dacă va da curs invitației Sale, „va avea o comoară în cer“ (Matei 19:21). Legat de aceasta, știm cât de deficitare sunt adesea faptele noastre bune, în special și cât de ușor se furișează aici motive false, egoiste, iubitoare de sine, care urmăresc propria onoare, astfel încât trebuie să se spună: „Și-a luat răsplata!“ (Matei 6:2,5,16). Știm modul în care adesea lăsăm prea bine ca „mâna noastră stângă să știe ce face dreapta“ (Matei 6:3) și ne admirăm și ne lăudăm singuri cu faptele noastre bune. De aceea, privind în urmă la faptele bune pe care le-am făcut, putem adesea doar să ne rugăm: „Doamne, curățește Tu, binecuvântează Tu și în ciuda tuturor necurățiilor, fă totuși ceva din ele, spre slava Ta și ca ajutor pentru alți oameni!“ Și totuși: Isus spune că faptele bune pe care le-am făcut nu sunt uitate de Dumnezeu (Matei 6:18; Luca 6:23,35). Chiar dacă oamenii nu se mai gândesc la ele, chiar dacă „necunoștința este răsplata lumii“: înaintea lui Dumnezeu nu sunt uitate și El le va răsplăti,

în ciuda carențelor lor, va da o „răsplată“ de care vom putea numai să ne minunăm.

18.3.6 ... *pentru ca să apuce adevărata viață* (v. 19b).

Da, în toate acestea și cu toate acestea, cu întreaga noastră atitudine interioară și cu întregul nostru comportament exterior, care ar vrea să fie credință și ascultarea credinței (Rom. 1:16; 3:23-28; 12:1 și urm.; 16:26), apucăm viața adevărată, pe Domnul Însuși, mâna pe care ne-o întinde El. El ne-a apucat pe noi, așa putem și noi să-L apucăm pe EL (cf. Fil. 3:12). Pentru aceasta este necesar să și renunțăm la unele lucruri. Aceasta este ceea ce scrie Pavel pentru bogații din biserică, ce ne scrie nouă, „bogaților“, în măsura în care posedăm ceva (de exemplu, dacă avem ceva bani la-ndemână) și există astfel pentru noi posibilitatea să ajutăm în diferite moduri. Aceasta este atunci folosirea corectă a acestui dar, întrebuințarea pe care nu o vom regreta niciodată și pe care în final nici copii și nepoții noștri nu o vor regreta, chiar dacă din această cauză le-am lăsat lor mai puțin, ci de care se vor mai bucura ei înșiși multă vreme.

Deci Pavel nu a spus numai cât de periculoasă poate să fie dorința „de a deveni bogat“ și unde amenință întrebuințarea greșită a bogăției. El spune și ce instrumente îmbucurătoare pot să fie pentru oameni diferitele feluri de bogăție, pe care Dumnezeu, Isus Cristos vor să ni le pună în întregime la dispoziție și cum din practica vieții de creștin, din adevărata ascultare a credinței, din adevărata sfințire și evlavie face parte în mod esențial administrarea bogăției noastre.

Din atitudinea noastră plăcută lui Dumnezeu, conformă cu Isus față de averea noastră face parte și disponibilitatea noastră de a suferi nedreptatea de dragul lui Isus și în această privință, de la a ceda și a renunța – de dragul mărturiei credinței – la o parte de moștenire, dacă suntem poate singurul creștin în cercul de moștenitori, până chiar la deposedarea de avere și exil printr-o putere de stat anticreștină, așa cum se relatează despre creștinismul primar: „ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dănuiește“ (cf. Evrei 10:34).

Studiu biblic despre 1 Timotei 6:17-19

1. Introducere

În anul 1819, Gottlieb Wilhelm Hoffmann, fost primar și notar în Leonberg, a înființat pe o moșie la nord-vest de Stuttgart Comunitatea evanghelică Korntal, la început cu 68 de familii, care parțial fuseseră decise să emigreze în Rusia, dar care acum însă au rămas în țară, după ce li s-a permis să întemeieze aici o comunitate conform concepțiilor lor, „o comunitate cât mai asemănătoare bisericii primare“, cum spuneau ei. După lungile războaie ale lui Napoleon, pe vremea aceea existau mulți copii orfani și neîngrijiți în țară, care parțial mergeau în cete, cerșind din sat în sat. Copiii au fost trimiși și la coloniștii evlavioși din Korntal. Și Hoffmann nu a vrut să-i „hrănească“ pe copii numai cu un dar de-o clipă. El s-a decis, deși comunitatea mai avea încă datorii de pe urma achiziționării moșiei, să construiască la Korntal și în alte locuri cămine pentru astfel de copii, în care ei să fie îngrijiți și educați, chiar trimiși la școală și deprinși cu o meserie. El a vrut să formeze din ei „cetățeni cinstiți ai lumii acesteia și a celei viitoare“. În felul acesta, el a devenit unul din cei mai importanți întemeietori de lucrări de diaconie, care au izvorât din mișcările de trezire spirituală ale vremii. Deoarece casele depindeau în întregime de darurile benevole, în perioade de lipsuri el a dat mereu de la el. Pe patul de moarte, el și-a cerut iertare de la proprii lui copii, pentru că le lăsa o moștenire atât de mică; cea mai mare parte a averii o dăduse de-a lungul timpului pentru lucrarea din orfelinate. Și în această familie s-a confirmat adevărul: „Binecuvântarea părinților le construiește copiilor case“. Fiul lui cel mai mare, Wilhelm, a fost inspector de misiune în Basel, apoi profesor de teologie în Tübingen și în final predicator la curte și inspector general la Berlin.

Este bine dacă creștinii văd în venitul lor, în averea lor, cât și în talentul și timpul pe care-l au la dispoziție un bun

încredințat lor de către Dumnezeu, pe care ei trebuie să-l administreze sub ochii Lui cu simțul responsabilității, pe placul și spre lauda lui Dumnezeu, cât și ca ajutor pentru oameni, începând de la rudele proprii, dar și pentru alții, credincioși și necredincioși, de aproape și de departe, pentru răspândirea Evangheliei, cât și pentru ajutor extern.

Despre aceasta vorbește aici apostolul Pavel și pentru aceasta este G. W. Hoffmann un exemplu pentru fiecare.

2. Întrebări pregătitoare

Cu cine vorbește Pavel aici? Împotriva ce avertizează el? Care este întrebuițarea corectă a bunului încredințat? Ce produce această întrebuițare corectă și pentru viitor? Putem să folosim cu conștiința împăcată bunul încredințat și pentru scopuri personale?

3. Tema

Întrebuițarea corectă și greșită a bunului încredințat nouă de Dumnezeu – inclusiv și talentul nostru natural.

4. Structura

- a) Pavel vorbește cu membrii înstăriți și înzestrați ai bisericii.
- b) Avere și talentul sunt conform întregii Scripturi un bun încredințat de Dumnezeu, de care vom da socoteală înaintea lui Dumnezeu.
- c) Care ar fi față de toate acestea o atitudine greșită.
- d) Întrebuițarea corectă înaintea lui Dumnezeu a averii și a talentului.
- e) Ce produce întrebuițarea corectă înaintea lui Dumnezeu.

5. Încheiere

Dumnezeu ne dă un „start” mai mare sau mai mic în

viață. Apoi El spune: „Întoarceți-vă, fiii oamenilor!” (Ps. 90:3). Și după aceasta ne întreabă: „Ce ai făcut cu ceea ce ți-am dăruit în viața ta, cu plata, salariul și pensia, cu moștenirea și cele dobândite prin alte modalități? Ce ai făcut cu darurile și puterile tale, cu timpul încredințat ție?” Mulți dintre noi – comparativ cu oamenii din alte popoare – facem parte dintre cei înstăriți, dintre „bogați”, în sensul pasajului nostru. Administrarea corectă a tuturor acestor lucruri face parte în mod esențial din ascultarea credinței noastre, din sfințirea noastră, din urmarea corectă a Domnului nostru. Sub acest aspect ar trebui să ne analizăm din nou viața și să-i ajutăm și pe alții să facă acest lucru. A da „zeciuiala” din venitul nostru, așa cum o fac benevol mulți creștini conform legii vechi-testamentale, este o soluție bună de împărțire pentru ceea ce folosim, pe de-o parte pentru noi și ai noștri, de asemenea și pentru o depunere pentru vremuri grele și, pe de altă parte, pentru răspândirea Evangheliei și nevoile altor oameni. Însă ceea ce facem nu vrem în nici un caz să limităm la „zeciuială”. Putem observa o nevoie deosebită – poate chiar a unei lucrări misionare – și de aceea să facem ceva deosebit sau dintr-un alt motiv oarecare să dăm și „o jertfă de mulțumire”.

19. Ultimul îndemn și mesajul de binecuvântare (6:20-21)

6:20-21: Timoteie, păzește ce ți s-a încredințat, ferește-te de flecăriile lumești și de împotrivirile științei, pe nedrept numite astfel, 21 pe care au mărturisit-o unii și au rătăcit cu privire la credință. Harul să fie cu voi! Amin.

19.1 Timoteie! (v. 20a)

Aceasta este o adresare părintească, o exclamație plină de dragoste, acum, în încheiere. Ce-i drept, Pavel spera să poată

merge curând la Timotei, la Efes (1 Tim. 3:14), dar în vremea aceea, în zilele împăratului Nero, un om ca Pavel, cu o influență și un cerc de lucru atât de mare (inclusiv Roma) și care se făcuse deja „observat“ și „apt de judecată“, era amenințat permanent de o nouă arestare, care s-a și produs apoi puțin mai târziu (cf. 2 Tim.). Și această scrisoare este aici, în special încheierea ei, ca un testament al apostolului Pavel. Sarcina lui, moștenirea lui a vrut s-o transfere în special acestui colaborator foarte apropiat.

Având în vedere evenimentele care se acutizau, Pavel a vrut să sublinieze încă o dată două lucruri pentru Timotei, pentru întreaga de acum a doua generație de creștini, în primul rând pentru cei care purtau aici o responsabilitate deosebită pentru propovăduire și pentru toate generațiile următoare ale bisericii lui Isus. Cuvintele de aici au o importanță deosebită în perioada în care se ajunge la ultima acutizare escatologică a evenimentelor pentru biserica lui Isus, la amăgirea și persecuția anticristică. Care sunt cele două idei, pe care le scoate Pavel aici în evidență? Este provocarea pozitivă: *Păzește!* și cea negativă: *Ferește-te!*

19.2 Provocarea pozitivă: *Păzește ce ți s-a încredințat* (v. 20a).

19.2.1 Pavel reia încă o dată v. 14. Pentru următoarele decenii și secole, pericolul pentru biserica lui Isus nu a fost în nici un caz numai persecuția din partea statului roman, ci în special și amăgirea amenințătoare, falsificarea Evangheliei. În primul rând aici trebuie să veghem. Înșelarea este mai periculoasă decât persecuția, și astăzi, și cu atât mai mult în vremurile escatologice. Pur și simplu în mod neobservabil se poate întâmpla ca Evanghelia să fie „înstrăinată“ și schimbată în contrariul ei. De aceea trebuie biserica lui Isus să-și concentreze toată atenția ca să *păzească* Cuvântul scump al lui Dumnezeu.

19.2.2 ... *ce ți s-a încredințat*: ce este aceasta? Deja la începutul scrisorii sale, Pavel spune care este marele mesaj: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: Cristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși“ (1 Tim. 1:15). Întreaga mare istorie, pe care a făcut-o Dum-

nezeu după apariția îngrozitoare a păcatului cu Mântuitorul Său, Isus Cristos, spre mântuirea omului și a omenirii, istoria mântuirii Sale, este cuprinsă cu pașii ei individuali, hotărâtori până la marea țintă, în imnul cristic succint, dar extrem de plin de semnificații din scrisoarea noastră (1 Tim. 3:16). Ce ni s-a *încredințat* este mesajul despre dragostea lui Dumnezeu față de toți oamenii (Ioan 3:16) și despre voia Sa mântuitoare cu privire la toți oamenii (1 Tim. 2:4). Ni s-a încredințat și ni s-a dat sarcina invitației la Isus, la credința în El, la o viață cu El și în El, în puterea Duhului Sfânt, în părtășie cu Dumnezeu, în cunoștința lui Dumnezeu, care conform uzanței lingvistice biblice include părtășia cu Dumnezeu. Așa putem să gândim și să lucrăm împreună cu Domnul nostru. Și așa ne duce El spre ținta Sa cea mare.

Marele mesaj încredințat nouă, acest Cuvânt de la Dumnezeu, nu este numai o veste despre ceva, nu este numai o informație. Acest Cuvânt este faptă: în cei care se deschid față de El, care cred, El produce lucrul despre care vorbește (Rom. 1:16). Căci, atunci când Dumnezeu „zice, se face, poruncește și ce poruncește ia ființă“ (Ps. 33:9).

19.2.3 Încă o dată: această comoară, această valoare, acest bun incomparabil, Cuvântul lui Dumnezeu, mesajul Lui salvator trebuie păzit nefalsificat; în nici un caz nu are voie să fie acoperit de altceva: de dragul lui Dumnezeu și al cinstei Lui, de dragul oamenilor, al generațiilor viitoare și al mântuirii lor, cât și de dragul nostru. Numai așa vom fi găsiți odată ca robi credincioși.

19.3 Provocarea negativă: *Ferește-te ...!* (v. 20b)

19.3.1 *Ferește-te...* („evită“, cum mai poate fi tradus) înseamnă: să nici măcar să nu vrei să te întâlnești cu aceste lucruri! Nu-ți fă de lucru cu ele! Să nu ai absolut nimic de-a face cu ele! Dă și prin aceasta un exemplu pentru membrii bisericii, ca să nu creadă că s-ar putea „învăța ceva“ și de aici și că și de aici te poți „îmbogăți cu ceva“! Ei s-ar expune doar influenței periculoase a unui alt duh. Nu pierde nici neneccesar de mult timp pentru a-i

combate pe învățătorii eretici! Adesea este un șiretlic al vrăjmașului, că le aruncă ceva credincioșilor – așa cum li se aruncă un os câinilor –, pentru ca ei să piardă timp și energie pentru aceasta și astfel să-și neglijeze sarcina principală, de a-i duce pe oameni la Isus. Să nu te lași înșelat! Și ai grijă ca nici alții să nu se lase înșelați! De aceea, *ferește-te*, evită!

19.3.2 De ce trebuie să se ferească Timotei? *De flecăriile lumești* (textual: „vorbe goale“).

Dumnezeu Își împărtășește mântuirea, Duhul, viața, Se împărtășește pe Sine în Cuvântul Său. Acest Cuvânt este de aceea extrem de umplut, de plin; El poartă în sine – cum s-ar zice, ca o „încărcătură scumpă“ – de la Dumnezeu, pentru noi, tot ce ne dăruiește dragostea Lui salvatoare. Aici, Dumnezeu ni Se destăinuie.

Vrăjmașul îl imită pe Dumnezeu în mod înșelător. Martin Luther a spus: „Diavolul este maimuța lui Dumnezeu, care imită în mod înșelător în toate modurile ce face Dumnezeu“. Așa lucrează Satan și cu un mesaj, eventual chiar cu un mesaj aparent „evlavios“. Dar este un mesaj „fals“, mincinos, înșelător, cum s-ar spune: „bani falși“. Mesajul nu este de la Dumnezeu, ci de la oameni, ba chiar de la vrăjmaș, nu de sus, ci de jos. Este „gol“, fără conținut, iar omul, care se deschide pentru acest mesaj, care-l primește în inima lui, rămâne gol, este înșelat.

Da, cu acest mesaj, omul primește în sine „calul troian“ al vrăjmașului; el este ocupat de vrăjmaș, ba chiar este pustiit de Satan. Se întâmplă la fel ca odinioară în vremea grecilor antici, când cetățenii orașului Troia au băgat în triumf pe porțile cetății un cal de lemn, pe care asediatorii l-au lăsat în urmă după retragerea lor, dar în care stăteau ascunși câțiva dușmani. În timp ce troianii au sărbătorit apoi, bărbații ascunși în cal au deschis în taină porțile orașului. După aceasta, dușmanii au năvălit în cetate, au jefuit-o și au distrus-o.

19.3.3 *Ferește-te ... de împotrivirile (antitezele) științei, pe nedrept numite astfel... Știința*, „cunoștința“ este un cuvânt biblic. Se referă la relația omului în primul rând cu Dumnezeu, prin care Dumnezeu îi revelează omului prin Cuvântul și Duhul

Său ce este, are și face El; prin cunoștință, omul ajunge să întrezărească marile fapte și planuri ale lui Dumnezeu.

Iar acum, din falsificarea satanică a Evangheliei face parte faptul, că noțiunile biblice sunt umplute cu noi sensuri prin falsificare și inversare. În general, se spune adesea: „Să spui același lucru cu alte cuvinte“. Aici este invers: cu aceleași cuvinte se spune altceva. Tocmai aceasta este zăpăceala îngrozitoare, *știința pe nedrept numită astfel*.

Omul firesc înclină și astăzi spre „antitezele“ din vremea aceea: că omul nu ar fi totuși pierdut, că nu ar depinde de harul și îndurarea lui Dumnezeu; că ar putea prin sine însuși să realizeze ceva pentru launtrul său, că ar fi „divin“, că ar putea ajunge la o „cunoștință“ foarte înaltă. Celălalt mesaj corespunzător al lui Pavel, Petru, Ioan pentru cei care cred în Isus ar fi în schimb ceva pentru „evlavioșii primitivi“, ceva pentru cei rămași cu mult în urma vremii lor.

„Cunoștință“ (în greacă: „gnoza“) – marele cuvânt la modă al vremii aceleia –, așa se numea acea concepție despre lume și viață pe vremea creștinismului primar, acea ideologie, care în esență era un mare amestec de filozofii, religii și învățături mistice grecești și asiatice, de unele idei din iudaism și de așa-zise elemente „creștine“.

Este o minune a lui Dumnezeu și a Duhului Său că creștinismul primelor secole a putut să biruie asaltul acestei întregi ideologii, care amenința să acopere, să pătrundă și să falsifice Evanghelia. Este o minune a lui Dumnezeu că prin harul Domnului nostru, biserica lui Isus – de-a lungul primelor ei secole – a rezistat în acest război pe două fronturi: al persecuției prin puterea de stat romană și al amăgirii prin „învățăturile mântuitoare“, ideologiile, chiar demonismele în vremea aceea foarte atrăgătoare pentru oameni, care amenințau să falsifice Evanghelia.

Este o minune a lui Dumnezeu, care poate să ne întărească în certitudinea noastră, că Domnul nostru Își va ocroti la fel biserica și o va duce spre ținta Sa minunată și în evenimentele viitoare asemănătoare și de gen escatologic. Domnul nostru spune: „Porțile locuinței morților nu o (biserica) vor birui“ (Matei 16:18). Împlinirea acestei promisiuni s-a arătat deja adesea și se va dovedi până la ținta minunată, veșnică.

O afirmație citată frecvent în vremea noastră spune: „Lumea s-a schimbat“. Însă la fel de adevărat este și: lumea a rămas neschimbată, omul a rămas neschimbat, iar produsele de genul învățăturilor „gnosticismului“ din vremea lui, care sunt oferite pe piața ideilor, au și astăzi căutare. Însă ele vin și trec; numai Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul Domnului nostru Isus Cristos rămâne veșnic (Matei 24:35).

19.3.5 Pe această „știință, pe nedrept numită astfel“, unii *au mărturisit-o* (v. 20b-21a). Evident, este vorba despre oameni din bisericile creștine din vremea aceea. Ei chiar au mărturisit această erezie numită „cunoștință“, deci și-au schimbat mărturisirea și chiar au făcut reclamă pentru ea printre frații lor creștini. Pentru aceștia, călăuzirea mincinoasă nu venea atunci numai de la oameni care erau evident din „lume“, ci de la oameni apropiați lor, din biserică. Aceasta făcea problema cu atât mai periculoasă, mai contagioasă. Prin astfel de fenomene se poate ajunge odată și la „lepădarea“ vestită pentru vremurile din urmă (2 Tes. 2:3).

19.3.6 ... *și au rătăcit cu privire la credință* (v. 21b). Cine transmite altora adevărata cunoștință a credinței, acela crește el însuși cu atât mai mult în cunoștință și poate să biruie toate atacurile și ispitele vrăjmașului (cf. Ioan 7:17; Apoc. 12:11). În schimb, cine face reclamă pentru învățături, care abat de la Isus, acela se încurcă în primul rând singur tot mai mult în ele, ba chiar se leagă extrem de tare de vrăjmaș.

Experiența consilierii spirituale este în mod asemănător că încurcătura ocultă în care s-au vârat cei care le-au făcut altora practici oculte și i-au îndrumat pe alții la ocultism, este extrem de mare și că astfel de oameni pot doar cu mare greutate să fie din nou eliberați din aceste încurcături.

19.3.7 Înțelegem că Pavel, care vedea aici unele lucruri venind asupra bisericii lui Isus, a dat atât de categoric indicația: „Ferește-te, adică evită și învață-i și pe alții să facă acest lucru!“

Despre propria sa strădanie, Pavel le-a spus deja mai devreme prezbiterilor aceleiași biserici din Efes, în care se afla acum Timo-

tei: „N-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi“ (Fapte 20:31b). La fel se recomandă și în vremea noastră, în special atunci, când „se apropie ziua“ (Matei 25:11; Evrei 10:25).

19.4 *Harul să fie cu voi* (v. 21)

Un astfel de salut de încheiere era scris în vremea aceea în scrisoare personal de expeditor, la fel ca astăzi semnătura.

Cu voi: această formă de plural arată clar că Pavel se adresează prin scrisoarea sa nu numai lui Timotei, ci întregii biserici din Efes. El pleacă probabil și de la premisa, că scrisoarea va fi citită în cadrul serviciului religios al bisericii. – Astfel de scrisori au fost citite tot mai mult în toate bisericile, la fel și relatările evanghelice care au apărut și relatarea despre modul în care a continuat cauza lui Isus după răstignirea și învierea Domnului (Faptele Apostolilor) și mai departe și marea circulară către cele șapte biserici din provincia romană Asia, cu capitala la Efes, redactată de Ioan în timpul exilului lui pe insula Patmos (Apocalipsa). Așa a apărut în final culegerea de bază a scrierilor creștinismului primar, Noul Testament.

Un astfel de salut în cărțile biblice nu este doar o urare goală. Sunt cuvinte rostite cu autoritate divină. Ceea ce se urează aici binecuvântând este primit de cel care citește urarea cu credință: *harul*. „Prin har ați fost mântuiți“ (Ef. 2:5,8). Cel care dă har se apropie prietenos, se apleacă cu bunătate spre cel iertat, dăruiește pacea Sa, își dă aprobarea pentru viața celui alt, îi vrea binele, îl atrage în părtășia sa. Toate acestea implică cuvântul *har*. Cuvântul grecesc înseamnă în același timp și „bucurie“. Harul lui Dumnezeu este bucurie pentru omul iertat și de asemenea și pentru Domnul și Dumnezeu care dăruiește har (cf. Luca 15:6,7,9,10,23,24). Acest har putem să știm că s-a dat, chiar dacă astăzi citim acest cuvânt ca unii care credem în Isus. Martin Luther a spus: „Dacă crezi, ai“ (cf. Ioan 3.16; Rom. 1:16; 3:28).

Studiu biblic despre 1 Timotei 6:20-21

1. Introducere

„Această ideologie este ca un virus periculos, care-l atacă repede pe om, un virus al unei epidemii care se răspândește fără limite!“ se gândea tânărul preot în anul 1934, la începuturile celui de-al treilea Reich. El (dr. Otto Mörke) era cel de-al doilea preot al mării biserici din oraș și ca funcție secundară era preotul care se ocupa de tineretul din circumscripție. El a observat fascinația sunetelor fanfarei și a discursurilor explozive din vremea aceea, tocmai și la oamenii tineri. Lozincile erau puse în circulație ca banii noi: partidul „nu era desigur împotriva bisericii“; partidul reprezenta „un creștinism pozitiv“, rămânând neclar ce însemna aceasta. Apoi se mai spunea: „Creștinismul, această pojghiță străină“ trebuie „îndepărtată de pe sufletul german“. „Credința germană“ ar face o breșă. Permanent se accentua ce oameni minunați sunt totuși nemții, „nu trăiesc în păcatul originar, ci aparțin „nobilimii ereditare“ și „fără să aibă vreodată nevoie de eliberare“. Încă o dată din nou o concepție despre lume și viață, despre „cât de minunat de departe a ajuns omul și va mai ajunge!“ Se propaga și o infuzie așa-zis „creștină“ a concepției despre lume și viață naționalist-socialistă: în multe locuri s-au format cercuri corespunzătoare de „creștini germani“, care vroiau să aducă la unison biserica cu statul național-socialist. Ce trebuia să facă preotul care răspundea de tineret? El a pus mâna pe unicul medicament, pe Cuvântul „sănătos“, „vindecător“ al lui Dumnezeu. Și-a dat toată silința: în fiecare săptămână a ținut în câte o seară o „oră de studiu biblic în circumscripție“ pentru conducătorii cercurilor de tineret și pentru alți tineri. Mai întâi de toate, L-a mărturisit pe Isus, ce avem în El, în crucea Lui, în învierea Lui, în Duhul Lui și a arătat cum putem fi martorii lui Isus. A arătat clar: numai din perspectiva Cuvântului lui Dumnezeu avem ceva de spus și de dat, și în ceea ce privește marea speranță a creștinilor la Împărăția păcii Domnului nostru.

A vorbit cu bucurie și încredere și așa a putut să-i facă pe tineri să fie siguri de cauza lor. El a accentuat: „Oameni buni, preluați foarte exact mesajul Evangheliei! Trăiți cu el, și în el, și da-ți-l mai departe corect! Măine s-ar putea ca vreunul dintre noi să lipsească; atunci va trebui cu atât mai mult să spuneți mai departe și să puteți spune mai departe marea veste“. Într-adevăr, puțin mai târziu preotul a fost arestat. Înainte, el accentuase mereu: „Nu vă lăsați molipsiți de lucrurile acestea! Nu citiți materialele! Nu vă duceți acolo unde Isus este înjosit și Evanghelia este falsificată, unde se cântă: „În flamurile noastre arde Dumnezeu!““ Unul dintre tineri, un băiat de 19 ani, care naveta de la sat la oraș, la muncă, a fost invitat într-o zi în mod insistent de șeful lui, pe care-l prețuia foarte mult, să participe seara la o reprezentație a „creștinilor germani“, într-un local din oraș. Tânărul s-a aflat în dificultate. A căutat să vadă clar ce avea de făcut. A pus mâna încă o dată pe mototoul zilei și a găsit mesajul lui Isus: „Vi se va zice: „Iată-L aici, iată-L acolo!“ Să nu vă duceți, nici să nu-i urmați“ (Luca 17:23). Atunci a înțeles clar. S-a scuzat cu un motiv oarecare. După terminarea orelor de serviciu, și-a luat bicicleta și a plecat acasă. (Ulterior, a urmat cursuri teologice și acum propovăduiește Cuvântul de zeci de ani.)

Valurile unei epidemii ideologice, ba chiar demonice trece mereu peste țări și popoare. Și când ne vom fi apropiat de ținta istoriei, acest lucru va fi de așteptat pe plan mondial (cf. Apoc. 3:10). În esență este întotdeauna același virus, cel al despotismului satanic împotriva lui Dumnezeu (cf. Gen. 3) din vâltoarea mișcării omenești de îndepărtare de Dumnezeu, care în vremurile escatologice va avea parte de o ultimă acutizare. – Noi însă vrem să ne lăsăm folosiți până la capăt pentru marea, minunata mișcare „a păcii cu Dumnezeu“, inițiată de Domnul nostru.

În pasajul nostru este menționată o primă astfel de mare mișcare, care a început deja în primul secol al creștinismului împotriva bisericii lui Isus. Ce ne învață Pavel aici, de asemenea și cu privire la mișcările viitoare de acest gen, prin care trebuie să trecem și trebuie să-i în-

demnă și pe alții să treacă, asemenea celui preot responsabil cu tineretul din cel de-al treilea Reich?

2. Întrebări pregătitoare

La ce se referă Biblia prin cuvântul „cunoștință”? La ce se referă aici „așa-numita” știință? Cum încadrează Pavel cuvintele pompoase, cu care este propagată această „știință”? Ce efect a avut ea asupra celor care s-au deschis pentru aceste mesaje? Care sunt cele două indicații ale lui Pavel, având în vedere apariția acestei noi învățături? De ce trebuie să țină cont Timotei cu privire la Evanghelie? Ce atitudine trebuie să aibă față de aceste învățături?

3. Tema

Îndrumarea de încheiere, de a păstra Evanghelia nefalsificată și de a evita învățăturile care falsifică Evanghelia.

4. Structura

- a) „Cunoștința” în NT.
- b) „Cunoștința”, „gnoza”, o religie amestecată care s-a răspândit în mod periculos în bazinul Mării Mediterane, în timpul creștinismului primar – fenomene comparabile azi.
- c) Provocarea pozitivă a apostolului: Cu atât mai mult „păzește” Evanghelia biblică neschimbată! – Trebuie să înțelegem astăzi acest lucru cu atât mai clar, pentru că mâine putem să ajungem din nou în lupte asemănătoare, respectiv să fim deja astăzi în luptă.
- d) Provocarea negativă a apostolului: „Ferește-te!” – Aceasta nu exclude faptul că suntem ajutoarele Păstorului Bun, care-i caută pe cei rătăciți (cf. 2 Tim. 2:25 și urm.).
- e) Ni s-a promis har; harul ne face puternici. Pavel scrie:

„Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Cristos Isus” (2 Tim. 2:1; cf. 1 Tim. 1:12-14).

5. Încheiere

Având în vedere tendința existentă astăzi în poporul nostru și pe plan mondial spre un „proces conciliant” în direcția unirii și a conlucrării diferitelor religii, prin neglijarea mesajului și a sarcinii bisericii lui Isus, trebuie – chiar dacă oamenii nu înțeleg acest lucru și mediile ne înjosesc în multe feluri, ba chiar își bat joc de noi – să rămânem curajoși lângă ceea ce spune Pavel aici despre ispită.